KRONE BIBLIOTEK

INGEBORG VOLLQUARTZ

En lykkefugl

Ingeborg Vollquartz

En Lykkefugl

INGEBORG VOLLQUARTZ:

„PETERSEN" OG HENDES SØSTRE
—— 6. Oplag. ——

FORLOVELSER I GARNISONEN
—— 8. Oplag. ——

GAMMELDAGS KÆRLIGHED
—— 7. Oplag. ——

BYENS BEDSTE PARTI
—— 8. Oplag. ——

MOR ER IKKE HJEMME
—— 8. Oplag. ——

„JEG VIL SKILLES!"
—— 7. Oplag. ——

DØREN TIL PARADIS
—— 8. Oplag. ——

„MAN SIGER —"
—— 8. Oplag. ——

HVOR DER ER KÆRLIGHED
—— 10. Oplag. ——

DET ER DE ANDRES SKYLD
—— 8. Oplag. ——

MENS MAN KAN SE —
—— 9. Oplag. ——

PAA SOLSIDEN
—— 10. Oplag. ——

HENDES PENGE
—— 10. Oplag. ——

DET GLEMTE
—— 10. Oplag. ——

FORTÆLLINGER FOR UNGE PIGER

LILLIANS FORLOVELSE
—— 12. Oplag. ——

LILLIANS ÆGTESKAB
—— 12. Oplag. ——

LILLIANS DATTER
—— 10. Oplag. ——

SVIGERMOR LILLIAN
—— 10. Oplag. ——

MORMOR LILLIAN
—— 8. Oplag. ——

ANNE LISE I.
Hun tager en stor Beslutning.
—— 9. Oplag. ——

ANNE LISE II.
Hendes Friere.
—— 8. Oplag. ——

INGEBORG VOLLQUARTZ

EN LYKKEFUGL

E. JESPERSENS FORLAG MCMXXII
KØBENHAVN KRISTIANIA

E. JESPERSENS FORLAG'S TRYKKERI

INDHOLD

En Lykkefugl.

Med forsigtig opløftet Kjole tripede Frk. Georgine Herlin op ad Trappen. Hun følte sig lidt besværet i sit stærkt snørede Korset ved at stige til Vejrs, og hendes skarpe Ansigt med de surt nedhængende Mundvige saa endnu mere uvenligt ud end ellers. Hun standsede paa Afsatsen uden for Kvistlejligheden og lænede sig mod Rækværket for at puste ud, medens hun rettede paa den lille Pakke, hun bar i Haanden, og med Fortrydelse tænkte paa de halvfjerdsindstyve Øre, som dens Indhold havde kostet hende. Det var ogsaa noget dumt noget med den Given Gaver til Fødselsdage, men Fru Nordby og hendes Datter var altid saa opmærksomme mod hende, saa hun maatte jo gøre Gengæld, skønt det rigtignok blev det dobbelte, da her var to at give til. — Naa, hun var jo selv ikke saa lidt bedre situeret end de to derinde, og hun skyldte jo Anna Sofie en lille Erkendtlighed paa hendes Fødselsdag, da hun, takket være hende, slap for mangen lang, besværlig Tur til Byen. Enkefru Nordby og hendes Datter ernærede sig nemlig, ligesom hun selv, ved at sy Handsker for et stort Magasin inde i Byen. Og saa var det jo det, at hun

i tidligere Tid havde nydt saa megen Venlighed i Fru Nordbys Hjem, den Gang Grossereren levede, og de førte stort Hus. Ja, hvem skulde ogsaa have anet, at Grosserer Nordbys store Forretning stod paa saa svage Fødder! Han selv var for en syv— otte Aar siden, lige før Anna Sofie skulde konfirmeres, pludselig død af Lungebetændelse, og det havde saa vist sig, at han var en fuldstændig ruineret Mand. Fejlslagne Spekulationer, flere store Uheld i Forretninger havde bragt den rige Korngrosserer saa vidt, at han, hvis han var kommen over sin Lungebetændelse, havde maattet gaa Fallit. Alt, hvad han efterlod sig, gik til Kreditorerne, til Enken og den fjortenaarige Datter var der intet. En Kreds af gamle Venner skillingede sammen og købte Fru Nordby en lille Livrente, men den var jo ikke engang saa stor som det Legat, Grosserer Nordby i sine Velmagtsdage havde forskaffet hende selv. Ja, — det gik underligt til her i Verden. Nu sad „den smukke Fru Nordby", som man havde kaldt hende (Frk. Herlin kunde for Resten ikke begribe den Smag) — hun, der havde haft eget Køretøj og Landsted, herude paa den lille, beskedne Forstadskvist, og hendes Datter, som enhver vilde havde spaaet en munter og sorgløs Ungdom og en glimrende Fremtid, sad nu og traadte Handskemaskinen Dagen lang!

Nu havde Frøkenen faaet pustet ud; hun rettede endnu engang paa Pakken og ringede saa paa. Der lød lette Trin, Døren blev slaaet op, og selve Fødselsdagsbarnet bad fornøjet smilende Frøken Herlin træde indenfor. —

„Naa, Anna Sofie, maa jeg ønske til Lykke! Er det fire og tyve eller fem og tyve, du bliver i Dag?"

Anna Sofie lo, saa man saa hendes dejlige, hvide Tænder og det skælmske Smilehul i den højre Kind.

„Nej, Frk. Herlin, det er da kun to og tyve."

Men Fru Nordby, der var ærgerlig over, at Frk. Herlin ikke engang i Dag, paa „Barnets Fødselsdag", kunde lade være at drille og saare, svarede i en for hende usædvanlig skarp Tone:

„Det er mærkeligt, at De ikke kan huske det, Georgine. De var jo selv med til Anna Sofies Daab, og De fyldte akkurat seksten Aar den Dag!"

„Aa, saadant noget gaar man jo ikke og husker paa," henkastede Frk. Herlin spidst, idet hun vendte sig mod Anna Sofie, der havde sat et tredie Par Kopper paa det festligt dækkede Kaffebord.

„Se, her, Anna Sofie, er en lille Gave; foreløbig vil du jo ikke faa Brug for den, men til Vinter vil den gøre god Nytte, naar du traver ind til Byen med de store Pakker."

Anna Sofie viklede Papiret op og saa paa de store, grøngule Vanter, medens hun spekulerede paa, om det vilde være muligt at opdrive en grimmere Haandbeklædning i hele Byen. Frk. Herlin kunde vist se, hvad Fødselsdagsbarnet tænkte, eller ogsaa havde hun en ond Samvittighed, for idet hun tog Plads ved Bordet, sagde hun:

„Ja, Farven er maaske ikke saa heldig, men Vanterne er stærke, og nu er du jo ogsaa snart for gammel til at være forfængelig."

Anna Sofie skulde lige til at spørge Frk. Herlin om, hvorfor hun med sine otte og tredive ikke var for gammel til det — men saa betvang hun sig — i Dag vilde hun ikke lade sig ærgre, i Dag vilde hun være glad, og saa takkede hun pænt for Vanterne,

skænkede Kaffe til sin eneste Fødselsdagsgæst og spurgte, om hun kunde gætte, hvad Moder havde foræret hende. Men Frk. Herlin erklærede kort, at hun hadede at tyde Gaader, og Anna Sofie hentede saa fra Soveværelset Gaven og holdt den triumferende hen foran Frøkenen. Det var et blomstersmykket Fuglebur, hvori en lille Kanariefugl muntert hoppede om. —

„En Fugl!" udbrød Frøkenen indigneret. „Men, Fru Norby, hvor kan De dog være saa ufornuftig?"

„Aa, det maa De ikke sige," indvendte Anna Sofie bebrejdende, idet hun satte Buret ud paa den brede Afsats uden for Kvistvinduet, „det er den allerbedste Gave, jeg kunde faa; De ved nok, at vi holder saa meget af Dyr?"

„Ja, og saadan en lille Fugl er saa nem at have," forklarede Fru Nordby næsten undskyldende, „og saa er det fornøjeligt at høre paa dens søde Kvidren. Vi koster jo ellers aldrig noget paa Fornøjelser, saa jeg synes nok, at vi tør unde os selv den Glæde at have det lille Dyr. Se, hvor tam den allerede er, den kan godt mærke, den er mellem Venner. Hør, hvor fornøjet den kvidrer!"

„Ja, saa man ikke kan høre Ørenlyd," vrissede Frk. Herlin, og hun havde gerne udgydt mere Galde, hvis ikke et lidt haardt Glimt i den ellers saa føjelige Anna Sofies Øjne havde mindet hende om, at det vistnok var det raadeligste at beherske sig en Smule — og saa havde hun jo en Nyhed, som hun til sin Morgenkaffe havde læst i sin Avis, og den brændte hun efter at faa afleveret; thi kunde hendes misbilligende Ytringer om Fødselsdagsgaven ikke nedstemme Moders og Datters beskedne Glæde,

skulde det gaa mærkeligt til, om hendes „Nyhed" ikke formaaede at kaste lidt Skygge her, hvor der mærkelig nok altid syntes at dvæle en Solstraale.

„Kan De huske Agnete Holle, Fru Nordby?" spurgte hun.

„Ja, — ja vist," stammede Fru Nordby og skottede ængsteligt til sin Datter, „det var jo Anna Sofies bedste Veninde."

„Hun holder Bryllup i Dag med den rige Direktør Lyng. Bryllupsrejsen gaar til Italien."

Frk. Herlin tav og saa fra Moder til Datter. Mon ikke denne lille Meddelelse vilde ramme? Var disse to Kvinder virkelig saa lykkelige og tilfredse — og denne Kvistidyl saa sand, som den saa ud til? Var det mon ikke muligt, at Misundelsens fule Aande ogsaa kunde forpeste den rene Luft her en Smule? Anna Sofies Kinder blussede — vel sagtens af Harme og Bitterhed ved at høre om Barndomsvenindens Lykke, og over Fru Nordbys blege Ansigt gled et Udtryk af Smerte.

„Ja, saadan gaar det, naar man er rig og velsitueret," nikkede Frk. Herlin fornøjet over at se, at hendes Nyhed havde gjort Indtryk, „saa kommer Lykken. — Se, det kunde nu lige saa godt have været dig, lille Anna Sofie — hvis bare —."

„Saadan maa De ikke tale," afbrød Fru Nordby hende strengt, „Anna Sofie og jeg misunder ingen, mindst tidligere Venner, som vi selv har trukket os tilbage fra, fordi vore Livsvilkaar ikke længere passer sammen. Vi ønsker kun Agnete alt godt."

„Ja, men derfor er der da ikke noget ondt i at ønske, at De selv var lige saadan situeret, saa Anna Sofie kunde gøre et lignende Parti?"

„Jo, — den Slags Ønsker og Tanker er ufornuftige," sagde Fru Nordby alvorligt; „de skaber Utilfredshed og Misundelse, og det er en stor Skam, ja, ligefrem en Synd ikke at være tilfreds og fornøjet, naar man er rask og har sit Udkomme, selv om det er beskedent."

„Aa — saadanne Engle er saamænd ingen af os, at vi altid tænker saaledes," lo Frk. Herlin spidst; „og De maa da ikke bilde mig ind, Fru Nordby, at De ikke somme Tider med Bekymring tænker paa Anna Sofies Fremtid? Sæt nu, De gik hen og døde? Hun kan jo ikke ernære sig selv — og blive forsørget ved et Giftermaal — det lader sig vist ikke gøre her fra Kvisten. Lykken finder en sjældent, naar man bor saa afsides!"

„Det skal De ikke være saa vis paa, Frk. Herlin," svarede Fru Nordby roligt, idet hun vendte sig om mod Datteren og klappede hende mildt paa Kinden. „Lykken — det er saadan en underlig Fugl, den lader sig ikke fange, — den kommer flyvende en skøn Dag, naar man mindst venter det, og den finder Vej baade til Kvist og Kælder. — Men nu har vi for Resten holdt Hviletid nok, lille Anna Sofie, lad os nu faa fat i vort Arbejde."

Frk. Herlin gik, men saa snart hun var ude af Døren, fløj Anna Sofie hen til sin Moder, lagde sit Hoved paa hendes Skulder og brast i Graad.

„Mo'er," hviskede hun hulkende — „er det stygt af mig, at jeg græder? Det *er* ikke af Misundelse, men jeg bliver saa ond, naar Frk. Herlin taler saadan. Jeg var virkelig saa glad i Morges, da du gav mig Fuglen, men nu kom jeg til at tænke paa gamle Dage, og saa synes jeg, at det alt sammen er saa

fattigt og smaat mod den Gang. Vi har det bedst, naar vi er alene, Mo'er! Gid Frk. Herlin vilde blive herfra med sin giftige Snak; hun taler blot saadan for at gøre os bedrøvede." —

Fru Nordby strøg ømt over Anna Sofies smukke, lysebrune Haar. „Vi maa ikke dømme Georgine for strengt!" sagde hun mildt. „Husk, hun er saa ene; vi to har dog hinanden. Hun, den Stakkel, har aldrig haft nogen at holde af; hun kender ikke den velsignede Følelse, som det er, at kunne glemme sig selv for andre. — Vi maa ikke dømme hende, Anna Sofie, og heller ikke lade hendes bitre Ord forgifte vort Sind. Hør, hvor din lille Fødselsdagsfugl synger for dig, — den siger, at du skal være munter og glad og takke Gud for saadan, som du har det."

Og saa skinnede Solen atter paa den lille Kvist, og Moder og Datter satte sig til deres Arbejde.

Den lille Fugl blev til umaadelig Glæde for de to Damer. Hansemand blev snart ganske tam, og til Tak for al den Kærlighed og Omhu, der blev vist den, sang den fornøjet Dagen igennem eller sad paa sin lille Pind og kiggede paa dem med de smaa, blanke, sorte Øjne. Hver Dag, naar Vejret var godt, blev den sat paa Afsatsen uden for Vinduet, og der havde den det jo næsten som i en Have mellem alle Fru Nordbys mange Blomster. Men saa skete der en Dag noget frygteligt. — Anna Sofie havde som sædvanlig sat Fugleburet uden for Vinduet — og selv sat sig ved Maskinen, da det paa en Gang slog hende, at Hansemand var saa stille. Hun saa ud og opdagede, at den i Stedet for at sidde *inde* i Buret sad oven paa det. Forfærdet strakte Anna Sofie

Haanden ud af Vinduet for at fange Fuglen, — men inden hun naaede den, var den fløjet ned og sad nu paa Kanten af en Urtepotte og tittede med Hovedet paa skraa nok saa fornøjet op til hende. Hun kaldte ømt og kælent paa den, men det var, som vilde den lege med hende. — Fra Urtepotten fløj den ned paa Tagrenden, og derfra hoppede den ned paa et Skur, der stod i Gaarden. Her sad den et Øjeblik og fløjtede drillende op til Anna Sofie for saa endelig at flyve op i et af Nabohavens Træer. Fra Gren til Gren fløj den — længere og længere bort, medens Anna Sofie med Graad i Halsen forgæves lokkede for den og kaldte paa den.

Ja, havde der før været Glæde over Fuglen — saa blev der nu Sorg, og det mildnede just ikke paa den, at Frk. Herlin i eet Væk blev ved at spørge Fru Nordby, om hun *nu* ikke vilde indrømme, at det, at købe en Fugl, var det samme som at kaste Pengene ud af Vinduet. — Anden Dagen efter, at Fuglen var fløjet, kom hun imidlertid op med sin Avis og viste følgende Avertissement:

En lille Kanariefugl er fanget i Forstadsparken og kan afhentes paa Villa Birkeley, Alleen 4."

„Aa, bare det dog var min," sukkede Anna Sofie. „Aa, Mo'er, kan jeg ikke faa Lov til at gaa ud og se paa den?"

„Du ved, at vi netop i Dag har saa travlt, Barn," indvendte Fru Nordby, — „men De, Georgine," henvendte hun prøvende til Frk. Herlin, „vilde De ikke gøre os den Tjeneste? De gaar jo alligevel hver Dag Tur, og De kender jo Fuglen?"

„Nej," forsikrede Frøkenen afgjort, „det gør jeg ikke! Lad De bare den Fugl være, hvor den er! Tror De, jeg vil gaa Tur med et Fuglebur i Haanden? — Nej — det maa De ikke forlange af mig!"

„Nej," protesterede Anna Sofie, — „det er heller ikke værd, at Frk. Herlin gaar. Hansemand var saa bange for hende. Han baskede altid med Vingerne af Angest, naar De kom hen til Buret. Nej, — jeg maa selv derud, — men jeg lover dig, Mo'er, jeg skal være dobbelt flittig, naar jeg kommer hjem." —

Saa gik Anna Sofie med Fugleburet, og Frk. Herlin blev siddende for at holde Fru Nordby med Selskab i den halvanden Times Tid, det kunde vare, før Datteren kunde være tilbage. — Men der gik mere end halvanden Time, — der gik baade to og tre, og Fru Herlin stod allerede med Tøjet paa for at gaa ud og se efter sin lille Pige, da denne glædesstraalende traadte ind af Døren; i Haanden holdt hun Fugleburet med Hansemand. — Og medens Kaffekedelen kom i Kog, fortalte Anna Sofie, hvad der var hændet hende.

„Ja, du maa ikke være vred, Mo'er, over, at jeg kommer saa sent," begyndte hun, „men jeg har helt glemt Tiden. Tænk dig, 'Birkeley' er en stor, dejlig Villa, — aa, saa elegant — og Ejeren, — han hedder Sofus Birkner, er saa elskværdig, — det vil sige, han ser meget mut ud, men naar man har talt lidt med ham, er han saa rar. Hans gamle Moder, som bor hos ham, fortalte mig, at han var bleven saadan en Særling og Eneboer, fordi en ung Pige, han engang holdt af, sveg ham. Nu bryder han sig kun om Dyr, — om Fugle og Blomster; de er trofaste, siger

han, de er ikke falske og upaalidelige som Menneskene. Og han har en Mængde Fugle, og alle sammen kender de ham og er saa glade for ham. Min Hansemand havde han fundet paa en Tur i Anlægget herovre, og han tog den med sig hjem, fordi han syntes, at det var Synd, hvis den blev fanget af nogen, som ikke vilde være god ved den. Han var meget forsigtig og vilde have, at jeg først skulde beskrive den, før jeg fik den at se, men saa tror jeg nok, at han opdagede, at jeg havde Taarer i Øjnene, og da jeg saa viste ham Fugleburet til min Fødselsdag, saa blev han saa venlig og satte selv Hansemand ind i Buret. Saa viste han mig Haven og en dejlig Vinterhave, hvori der var en stor Volière med dejlige Fugle, og saa kom hans gamle Moder, og hun var saa venlig. De lever ene to ligesom vi, Mo'er men der er jo den Forskel, at de er rige. Aa, de har det dejligste Hjem, Mo'er, mange Tjenestefolk og egen Ekvipage! Tænk, jeg er bleven kørt hjem — og jeg drak Chokolade hos dem og glemte helt Tiden, fordi de var saa rare. Og tænk, Mo'er, — Hr. Birkner har kendt Fa'er, og hans Moder sagde, at hun i gamle Dage tit havde truffet dig. De har levet mange Aar i Udlandet og er først komne hjem for et Par Aar siden."

I højeste Grad interesseret havde Fru Nordby lyttet til Datterens Beretning. Hun huskede nu godt Fru Birkner og Sønnen med; han havde været saadan en stille, melankolsk, ung Mand, som hun mente nu maatte være paa Frøken Georgines Alder. —

Men denne sidste sad stram og sur, medens det kogte i hende af Vrede og Misundelse. Aa, hvor ærgrede hun sig dog over, at hun ikke selv var gaaet

efter Fuglen! Der sad nu det tossede Pigebarn med straalende Øjne og blussende Kinder og fortalte om alt det dejlige, hun havde oplevet! Ved en ren Tilfældighed havde hun gjort Bekendtskab med en af Byens rigeste Familier, — og hvem vidste, hvad det kunde føre til! Og hun selv *kunde* have været i hendes Sted! Aa — hun var ved at kvæles af Harme!

Men endnu mere ærgerlig blev hun, da hun den næste Dag saa Hansemand sidde i et smukt og meget større Bur, som den elskværdige Bru Birkner havde sendt Anna Sofie — og naar en saadan Bagatel kunde oprøre hende, er det jo forstaaeligt, at hun blev ganske ude af sig selv, da hun hørte, at den gamle Fru Birkner et Par Dage efter havde aflagt et Besøg paa Kvisten, og at Anna Sofie og hendes Moder Søndagen efter blev afhentet til „Birkely" i Ekvipagen. —

Men da Anna Sofie henad Juletid glædestraalende meldte hende sin Forlovelse med Sofus Birkner, gik den dyrefjendske Frøken lige med det samme hen og købte sig selv en Kanariefugl og et Bur. Den stakkels Fugl vil vi ikke misunde; forhaabentlig lader hun den snart flyve, og den finder maaske saa en blidere Ejermand. Men Anna Sofies Hansemand — den har det godt! Den slaar nu sine jublende Triller i et herligt Bur — i Selskab med muntre Kammerater. At den paa det omhyggeligste bliver plejet og passet af den unge Fru Birkner, siger sig selv, — den er og bliver Favoritten — hendes egen „Lykkefugl", som hun kalder den. —

„Ung, sortklædt Pige".

Else Grages Moder var død, og den syttenaarige unge Pige stod nu ganske ene i Verden. Else sørgede saadan, som kun den kan sørge, der har ejet den kærligste og elskeligste af alle Mødre, og til Sorgen kom nu Bekymring for Udkommet. Elses Moder havde været Enke efter en Forstmand, og de to Kvinder havde slaaet sig rigtig pænt igennem med den lille Pension, som Fru Grage oppebar efter sin Mand. Hun havde i mange Aar været svagelig, saa det havde været nødvendigt at leve stille og uden Selskabelighed eller Fornøjelser. Fru Grage havde forudset, at det ikke længe vilde blive hende forundt at følge sin lille Pige, og hun havde derfor holdt fast ved, at Else skulde tage Præliminæreksamen, for at hun, naar Tiden kom, da hun skulde staa ene, kunde være forberedt til at optage Kampen for Tilværelsen. Elses hele Barndom og Ungdom var derfor gleden hen i stille Flid i det beskedne Hjem hos den syge Moder, hvis eneste Lykke hun var. Hendes Tid havde været delt mellem at pleje Moderen og at læse, og da hun endelig med udmærkede Vidnesbyrd havde bestaaet Eksamen,

havde hun draget Vejret lettet og haabet paa, at der nu skulde komme en lille, lykkelig Stund for dem begge.

Hun vilde søge Plads paa et Kontor, og hendes Løn vilde blive et velkomment Tilskud til Husholdningen. Hun udmalede sig allerede, hvorledes hun paa forskellig Maade kunde bidrage sit til Hjemmets Velvære. Hun vilde købe det dejlige, tykke Gulvtæppe, som hun og Moderen saa ofte havde set paa og ønsket dem til deres lidt fodkolde Lejlighed. Moderen skulde have en varm Vinterkaabe, og hvem ved, maaske kunde hun faa saa god en Plads, at det blev hende muligt at realisere hendes og Moderens største Lykkedrøm — at skaffe dem et lille Landophold i Sommerferien!

I otte Aar — lige siden hendes Faders Død — havde de boet i den store By og det endda i dens billigste og mest bebyggede Kvarter, for det gjaldt jo om at skaffe Penge til Elses Undervisning og om, at hun kunde have saa kort Vej som muligt til og fra Skolen. Det havde været en slem Overgang at komme fra den store Bolig ude i den dejlige Skov ind til den lille, kvalme Bylejlighed. Og hvor havde ikke hun og Moderen om Foraaret, naar Træerne grønnedes, og senere de lange, hede Sommerdage længtes efter den friske Landluft og det skønne Skovhjem, de saa tidlig havde maattet forlade.

Det var derfor ikke saa underligt, at Else i ungdommelig Glæde over det gode Eksamensresultat byggede herlige Fantasislotte om de Længsler, hun vilde stille, og alle de Ønsker, hun ved Hjælp af en forventet, glimrende lønnet Kontorplads nu vilde opfylde. Men som det saa ofte gaar, naar man

drømmer sig ud i en gylden Fremtid, blev Else pludselig sat tilbage i den mest kolde, nøgne Virkelighed. Et Par Dage efter, at Eksamen var overstaaet, blev Fru Grage heftig syg. Det var Reaktionen, der nu gjorde sig gældende efter den Spænding, det gamle, svage Menneske havde gaaet i for Udfaldet; hun havde ikke Modstandskraft til at komme igennem det sædvanlige Bronkitisanfald, der altid plejede at hjemsøge hende hvert Foraar, og efter knap en Maaneds Sygeleje sov hun en Aften stille hen med Elses Haand i sin.

Slægt og Venner havde Else som sagt ingen af, men den første sørgelige Tid hjalp dog Husets Beboere hende nogenlunde over. Den afdøde og hendes Datter havde i de otte Aar stadig boet i samme Lejlighed, og Værtinden, en sund og kraftig Enke paa et halvt Hundrede Aar, vejledede med Iver og Energi Else i, hvorledes man nemmest og billigst ordnede en Begravelse. Hun havde selv „begravet sin Mand, sin Moder og fem Børn", fortalte hun, saa hun havde jo Erfaring. Saa længe der var en eneste Skilling tilbage af den beskedne Sum, Fru Grage havde efterladt sin Datter, saa var Fru Klem utrættelig til at give den moderløse, unge Pige gode Raad og Formaninger, men, som hun betroede de to gamle, gerrige Frøkner Skov, der havde hendes bedste første Sals Lejlighed, saa havde hun jo egentlig tænkt sig, at der var lidt Formue efter Fru Grage.

Havde jeg vidst, at Frøken Else var saa reduceret," tilstod hun meget oprigtigt, „saa havde jeg dog holdt mig lidt tilbage. Ikke fordi jeg fortryder, at jeg har hjulpet hende til Rette, for enten har man

jo et godt Hjerte, eller ogsaa har man det ikke, men enhver er jo dog sig selv nærmest, og jeg havde jo haabet paa, at hun var bleven boende. Den Stuelejlighed er ikke nem at blive af med, for lidt fugtig og fodkold er den jo. Men man kendte jo ikke de Menneskers Forhold; Fru Grage var jo saa tavs og tilbageholdende, at man skulde tro, at hun bildte sig ind, at hun var meget fornemmere end nogen af alle os andre."

„Men hvad har da Barnet at leve af?" spurgte de gamle Frøkener, idet de rystede paa Hovedet og saa paa Fru Klem med Øjne, der tindrede af Nysgerrighed.

„Hun har ingen Verdens Ting," forsikrede Fru Klem, „men nu sagde jeg ogsaa til hende i Gaar, at hun maatte tage sig sammen. Naar man er saa fattig som hun, har man ikke Raad til at blive ved at gaa og sørge paa den Maade. Og nu i Dag er hun ude at søge Plads."

„Aa — det bliver vist ikke nemt for hende at faa Plads," mente de to sure, gamle Frøkener; „hun ser jo saa forknyt og elendig ud, at ingen Principal tror, hun dur til noget. Nej, naar Folk skal søge Plads, maa de rigtignok have et anderledes frejdigt og sikkert Væsen. Hende er der saamænd ingen, der tager."

Og de venlige Husbeboeres Spaadom lod virkelig til at skulle gaa i Opfyldelse. I to samfulde Uger havde Else Grage hver Dag fra Morgen til sen Eftermiddag forgæves gaaet rundt og søgt Plads.

Hun var begyndt tillidsfuldt og med godt Mod, overbevist om, at hun nok i Løbet af et Par Dage vilde være installeret paa et eller andet Handels-

kontor. Hun havde jo et udmærket Eksamensbevis og gode Anbefalinger fra Skolens Bestyrer, og der var jo saa mange unge Piger, der fik endogsaa glimrende Pladser, hvorfor skulde der dog saa ikke ogsaa findes en til hende? Hun forlangte jo kun en lille, beskeden Gerning, hvori hun kunde glemme sin Sorg, og en lille Løn, blot stor nok til et nøjsomt Livsophold! Men hvad enten det nu laa i, at Folk blev ubehagelig berørte ved at møde hendes tungsindige Øjne og se paa det blege, bedrøvede Ansigt, eller de fandt hendes forknytte, faamælte Væsen utiltalende, et er vist, ingen Steder havde man Brug for hende. Og efterhaanden som Dagene gik, lærte Else, hvor bittert det er, naar ens dybeste Hjertesorg brutalt bliver trængt til Side for Næringssorger og Angest for Fremtiden.

Hun havde for nogle af sine sidste Penge indlogeret sig i Pension hos Fru Klem, men aldrig fik hun et venligt eller opmuntrende Ord, naar hun om Aftenen vendte hjem fra sine lange Vandringer træt og modløs ved de stadige Skuffelser. Altid modtog Fru Klem hende med Forsikringen om, at hun nok havde tænkt sig, at det vilde gaa saaledes, og at det var noget af det vanskeligste for en ung Pige uden paarørende eller stor Bekendtskabskreds at faa Plads. Og Frøknerne Skov saa hende aldrig, uden at de med glade Øjne og medlidende Smil fortalte hende, at de fra en Grosserer, de kendte, „bestemt" vidste, at der for Tiden gik over tusinde unge Piger ledige, som søgte Kontorplads i den store By. Nej, Tjenestepige, det var noget andet! Vilde hun lytte til et godt Raad, saa skulde hun søge en Tjenestepigeplads! Saadan en Enepigeplads kunde de

maaske oven i Købet skaffe hende hos en yngre Kusine af dem, der var gift med en mindre handlende og havde syv ukonfirmerede Børn. Og naar Else bedrøvet indvendte, at hun slet ikke turde paatage sig en saadan Gerning, da hun jo ganske manglede Forudsætninger for at udfylde den, — hendes Uddannelse var nu engang sket med en Kontorplads for Øje, — saa smilte de bittersødt og ønskede hende bedre Lykke næste Gang, — og efterhaanden som Dagene gik, krympede Else sig ligefrem for at komme hjem til disse kolde, haarde Mennesker, der var lavhjertede nok til at glæde sig over hendes fortvivlede Kamp, blot fordi de instinktmæssigt havde Fornemmelsen af, at hun og hendes Moder, trods deres Fattigdom, havde hørt hjemme i en i Ordets rette Betydning finere og bedre Kreds.

Hun havde den sidste Tid vænnet sig til at lægge Hjemvejen gennem den store, smukke Forstadspark, — hun havde jo intet at haste hjem for, ingen kærlig Moder, der ventede hende, intet venligt Hjem at længes efter, saa hun kunde nok unde sig selv den lille Hvile at sidde en Times Tid under de grønne Træer og samle Kræfter til den sædvanlige Skærsild af nærgaaende Spørgsmaal, som hun vidste ventede hende ved Fru Klems Middagsbord. Den maatte hun jo igennem, før hun kunde faa Lov til at slippe ind til sig selv, hvor hun regelmæssigt hver Aften græd sig i Søvn — af Længsel efter Moderen og af Angest for de nye Skuffelser, som næste Dag vel vilde bringe hende.

Else var smuk. Hun var slank og fin af Skabning, havde regelmæssige Ansigtstræk, en lille, blid Mund og store, tungsindige, graa Øjne. Hendes

Hudfarve var som den yndigste Æbleblomst, og hendes lysebrune Haar var blankt og blødt og laa i glatte Fletninger om hendes Pande. Hendes sorte Dragt klædte hende, og naar hun sad der paa Bænken i Parken, hensunken i Tanker, med Hænderne i Skødet og Øjnene drømmende stirrende ud for sig, var der mere end en ung Mand, der vendte sig om for at se paa hende.

Men Else anede ikke, at man fandt hende køn, eller at hun vakte Opmærksomhed. Hun havde fundet sig en lille, hyggelig Bænk, hvor hun mente, hun var mest ubemærket, og i over en Uge havde hun nu hver Dag siddet her og hvilet ud efter sit ydmygende, skuffende Dagværk. Hun blev derfor meget forbavset, da hun en Dag ved en tilfældig Støj kom til at se sig om og opdagede, at der, halvt skjult af et Buskads tæt ved hende, sad en ung Mand paa en lav Feltstol. Hun stirrede forbavset paa ham, for efter hans Stilling at dømme havde siddet længe og iagttaget hende, men da hun mødte hans Blik, skete der noget forunderligt!

Den milde Trøst, den kærlige Opmuntring, den varme Medfølelse, hun nu i flere Uger havde sukket efter, straalede hende i Møde fra hans dybe, mørke Øjne. Det var, som havde hun kendt ham i mange, mange Aar, som forstod han alt, hvad hun led, som var det hans inderligste Ønske at bringe hende Hjælp i hendes Nød.

„Jeg kender din Sorg," syntes de smukke, alvorlige Øjne at sige, „og jeg forstaar, hvad du lider, men tab ikke Modet! Du vil jo kun gøre din Pligt; vær en tapper, lille Pige og hold ud, saa sejrer du nok. Lad dig ikke kue ned, fordi du møder Torne

og Tidsler paa din Vej. Uden Skygge intet Lys! Sæt kun din Lid til ham, der er over os alle, — haab og tro og hold ud — saa naar *ogsaa du* dit Maal. Livet er en Kamp for os alle, men hold ud, du lille forknytte Barn — hold ud!"

For første Gang siden sin Moders Død følte Else sig paa ny stærk og modig. Hun kunde ikke forklare, hvordan det var gaaet til, men Haabet, der var sygnet hen som en Plante, der mangler Lys og Luft skød atter friske Skud i hendes Sjæl.

Langsomt rejste hun sig op, medens hun stadig blev ved at se paa den unge Mand, der sad stille og ubevægelig, saa strøg hun sig over Øjnene; nu havde hun taget sin Beslutning. Paa sin Liste havde hun endnu en Plads, som hun ikke havde søgt, — der vilde hun nu lige med det samme gaa hen.

Da hun stod uden for det store Sagførerfirmas Kontor, rystede hun en ganske lille Smule, men saa huskede hun paa den unge Mands Blik, og da hun et Øjeblik efter blev ført ind til Chefen, var hun rolig og sikker. Hendes Stemme var fast, hendes Blik var ikke længere forknyt, hendes Holdning var frejdig, og det mærkelige skete, hun blev antaget. Pladsen var let og usædvanlig godt lønnet.

Else syntes pludselig, at Verden saa helt anderledes ud nu, selv hendes Sorg var ikke saa bitter og tung som før. Livet var atter værd at leve.

Fru Klem og Frøknerne Skov var usædvanlig tavse den Aften, men om det var af Forundring over det forandrede Udtryk, der var kommet i den unge Piges Ansigt, eller af Ærgrelse over, at hun endelig havde haft Held med sig — det vidste Else ikke, og det brød hun sig heller ikke om at udfinde, men da

hun, før hun sov ind, takkede Gud for al hans Naade og Godhed mod hende, knyttede hun hertil en inderlig Bøn om, at han vilde belønne den unge, ubekendte Mand for den tavse Sympati, han havde vist hende, og for den stumme Hjælp, han havde ydet hende.

* * *

„Ung, sortklædt Pige“.

Det var Titelen paa det Maleri, der paa den følgende Foraarsudstilling vakte mest Opsigt. Det var af en ung, hidtil ukendt Maler, Thomas Valdner, og det havde med eet Slag gjort ham berømt. „Teknisk fuldkomment malet!“ — „Sjælfuldt opfattet!“ — „Gribende og vidunderlig levende fremstillet!“ Saadan lød det beundrende fra alle de Tilskuere, der daglig flokkedes om det.

Else hørte det berømme, saa snart hun traadte ind i Salen, og ført af Strømmen lod hun sig lede hen til det. Men saa snart hun havde kastet et Blik paa det, stod hun som forstenet.

Den unge, sortklædte Pige var ingen andre end hende selv!

Ja, der sad hun saa livagtig i sin Sørgekjole paa den lille afsides Bænk i Parken; det var hende selv, som hun havde set ud for et Aar siden i den Tid, da hun hver Dag havde gaaet sin bitre, ydmygende Tiggergang om Arbejde. Det var hendes bange, haabløse Blik, hendes forknytte, sorgfulde Mund fra hine Dage. Det var hende selv, som hun havde set ud hin Dag i Parken, da Mirakelet var sket, da hun havde mødt den unge Mand, som hun aldrig siden havde kunnet glemme! I samme Nu vidste hun, at det var

ham, der havde malet det, og febrilsk bladede hun i Kataloget for at finde hans Navn.

„Thomas Valdner,“ læste hun, og uden at vide det gentog hun Navnet halvhøjt. En ung Mand, der i Følge med en ældre Herre stod foran hende, vendte sig om, — det var ham!

Else var ærlig og uden Koketteri, og han var fin og brav — derfor bar de sig naturligt ad og hilste paa hinanden. Han præsenterede sin Farbroder for hende, og den livlige, gamle Herre, der var henrykt over Nevøens Berømmelse, var uhyre glad over at træffe den „vidunderlige, lille Model“, der uden at ane det med et Slag havde bidraget til at gøre hans Nevø til en Kunstner af Rang.

Thomas Valdner tilbød Else at vise hende Udstillingens andre Billeder, og glad og tillidsfuld vandrede hun ved hans Side gennem de mange Sale. Det vilde imidlertid være et stort Bedrag at fortælle, at den unge Maler og Else saa ret meget paa Billederne; Else havde bagefter ikke Anelse om, hvad hun den Dag havde set ud over sit eget Billede. Men de to fik talt ud med hinanden. Hun fik takket ham for det, hun paa en af sit Livs tungeste Dage havde læst i hans Øje, og han bad hende tilgive sig, at han havde stjaalet sig til at male hende. Han fortalte, hvorledes han flere Dage i Træk havde set hende sidde der saa fortvivlet og saa rørende yndig i sin Sorg, og at det som en Inspiration var kommet over ham, at hende vilde han kunne male saadan, at han for alle Tvivlere vilde kunne konstatere, at han var Kunstner. Hans gamle, rige Onkel, der var hans eneste paarørende, og af hvem han var afhængig, havde nemlig slaaet Haanden helt af ham, da

han i Stedet for at træde ind i Onkelens Forretning havde valgt Kunstnervejen, men takket være hendes Billede var han nu atter forsonet med den inderlig rare, omend forfængelige, gamle Købmand.

Det vilde imidlertid blive for vidtløftigt at fortælle alt, hvad de to unge havde at betro hinanden. Vi maa hellere lade dem blive ved at vandre forbi Malerierne, som ingen af dem ser. — Deres Øjne tindrer, og deres Ansigter straaler af Lykke. —

Men henne foran Thomas Valdners Maleri sidder den gamle Onkel. Han nikker forstaaende, idet han ser efter de to unge, saa vender han atter Blikket om mod Nevøens Billede, som han aldrig kan blive træt af at beundre.

„Saa det var derfor, Drengen har været saa urolig og forpint," mumler han hen for sig; „han har ikke kunnet glemme hende, og det forstaar jeg saamænd saa godt! — Gud ske Lov da, at han endelig fandt hende! — *„Ung, sortklædt Pige“*, — ja — det hedder hun her — men det aner mig, at hun meget snart vil blive forvandlet — til *„ung, hvidklædt Pige“*, og det endda med baade Tylsslør og Myrtekrans." —

Askepot.

Nej — nu maa du virkelig ikke følge mig længere, Gudmoder," sagde Doktoren, idet han blidt puffede den gamle Dame tilbage i Entreen. „Du bliver forkølet, her er koldt paa Trappen — her trækker."

„Ja, ja," svarede den gamle Fru Hallager lidt utaalmodigt, „jeg skal nok gaa ind, naar du blot vil love mig, Poul, at du ikke vil sende mig den Sygeplejerske. Petrine vil bare blive saa gnaven over at faa saadant et fremmed Menneske i Huset; — de forlanger bare Opvartning og gør Ulejlighed, siger hun, — og have Petrine i daarligt Humør, det er meget værre end at undvære Fru Møller, — saa du maa love mig ikke at sende nogen."

„Der er mange flinke Sygeplejersker, — saa fordi du har været uheldig en Gang, — naa, ja, ja — jeg skal ikke plage dig, Gudmoder, — men jeg vilde rigtignok gerne —."

„Tys," sagde den gamle Dame og traadte helt ud paa Trappeafsatsen — „kan du ikke høre, — der er nogen, der græder!"

Doktoren lænede sig ud over Rækværket.

„Det er en ung Pige, som sidder nede paa Trappen," hviskede han tilbage.

„Aa, det er naturligvis min Værts Niece. — Baade Fru Møller og Petrine siger, at hun bliver saa stygt behandlet, — hun skal være saadan en sød, nydelig Pige."

„Kender du hende?" spurgte Doktoren, medens han blev ved at se ned paa den lille, sammenkrøbne Skikkelse, som sad ved Foden af Trappen.

„Nej — set hende har jeg jo aldrig — men hun har somme Tider hilst paa Fru Møller og mig her paa Trappen, — hun har saadan en blød, behagelig Stemme, — det er vist en dannet Pige."

„Hør, Gudmoder," faldt Doktoren hende pludselig i Talen, „jeg faar en Idé. — Kan du ikke bruge hende?"

„Ja, du siger noget," sagde Fru Hallager tøvende, „det var maaske slet ikke saa daarlig en Idé, — hvis det kunde lade sig gøre; hende vilde Petrine vist ikke indvende noget imod!"

„Den Petrine er nok en vanskelig Dame," indskød Doktoren spydigt.

„Du maa ikke glemme, Poul, at hun har tjent mig trofast i nitten Aar, saa jeg skylder at tage lidt Hensyn til hende."

„Hun sidder stadig dernede," vedblev Doktoren; „men nu græder hun ikke mere, — nu gaar jeg ned og spørger hende."

Fru Hallager famlede sig frem, og støttende sig til Gelænderet bøjede hun sig lyttende ned.

„Undskyld, Frøken," hørte hun sin Gudsøn sige meget høfligt; „mit Navn er Poul Linde, jeg er Fru Hallagers Læge, — var det ikke muligt, at De vilde

gøre hende en Tjeneste? Den Dame, som plejer at komme hver Dag til Fru Hallager, er pludselig bleven syg. Jeg vil nødig have, at min Patient som tillige er min Gudmoder, skal sidde alene, medens Pigen er optagen i Huset; jeg vil derfor paa min Gudmoders Vegne spørge Dem, om De ikke vil holde hende med Selskab i et Par Timer, — læse lidt for hende, eller hvad De kan finde paa?" —

Som de fleste blinde havde Fru Hallager en udmærket Hørelse, men den unge Pige maa have talt usædvanlig sagte; thi det var hende ikke muligt at høre, hvad Svar Doktoren fik. Men at Sagen var bragt i Orden, forstod hun; thi nu kom de begge to op ad Trappen, og den gamle Dame trak sig skyndsomst tilbage til sin Dagligstue for at undgaa Skænd af sin omhyggelige Læge.

Saa snart Doktoren havde ført den unge Pige ind i Stuen og meddelt sin Gudmoder, at Frøken Jeanna Holst var villig til, i ethvert Fald for i Dag, at blive hos hende, tog han Afsked og gik.

Fru Hallager var nu ene med sin nye Selskabsdame, og sandt at sige var hun selv næsten lige saa forvirret over Situationen som den unge Pige. Lige saa omhyggelig og kærlig hendes Gudsøn var, lige saa hastig og beslutsom var han ogsaa, og dette var kommen som en hel Overrumpling.

Hun bad den unge Pige tage Plads.

„Det er rigtig venligt af Dem, at De vil sidde lidt her os mig — blinde, kedelige Menneske, — men ved Deres Tante nu, at De er heroppe?"

„Nej," — kom det sagte Svar.

„Men De plejer jo at arbejde i Huset, Frøken Jeanna, — tror De da ikke, at hun vil savne Dem?"

„Åa — nej," svarede Jeanna forknyt og tøvende, „ikke i Dag."

„Naa ikke?" spurgte den gamle Dame lidt forundret, men da det ikke lod til, at den unge Pige vilde komme med yderligere Forklaringer, bad Fruen hende om at læse højt for sig af en Avis, som laa paa Bordet.

„Hvor De dog har en smuk og behagelig Stemme," udbrød den gamle Frue, da Jeanna havde læst en god Tid for hende. „Synger De ikke? Jeg kunde tænke mig, at De havde en god Sangstemme?"

„Nej, — det vil sige, jeg kan nok synge en lille Smule, — Mo'er har ogsaa lært mig lidt, men da var jeg kun et Barn."

„Deres Moder kunde altsaa synge?"

„Ja, Mo'er var Operasangerinde."

„Hvad siger De? Det var da aldrig den yndige Fru Ester Holst, som sang Mignon saa vidunderligt?"

„Jo, — det var Mo'er!"

„Aa, hun sang dejligt! og spillede saa smukt, — saa gribende! Jeg har hørt hende mange Gange og set hende, — for den Gang kunde jeg endnu se. Men hun trak sig saa tidlig tilbage fra Teatret; jeg kan huske, man sagde, at hun havde mistet Stemmen."

„Nej, det er ikke sandt," svarede Jeanna, „men da Fa'er døde, blev Mo'er saa fortvivlet, — hun *kunde* ikke mere optræde. Saa gav hun Undervisning i Sang."

„Naar mistede De Deres Moder?"

„Da jeg var tretten Aar, — nu er jeg atten."

„Og siden har De været her hos Deres Onkel?"

„Ja, — han er min Farbroder; han lovede Moder, da hun laa paa Hospitalet, at han skulde tage sig af mig. Jeg havde ingen andre Slægtninge og ingen andre Steder at være."

„Stakkels Barn," mumlede den gamle Dame, og hendes magre Ansigt med det udslukte Blik udtrykte inderlig Deltagelse, — men saa opklaredes det med et.

„Lille Frøken Jeanna," sagde hun pludseligt, „De kunde gøre mig en stor Glæde, — vil De ikke synge lidt for mig?"

„Jo, gerne," sagde den unge Pige og rejste sig, „men jeg har jo saa lidt Øvelse, jeg synger jo kun, naar de andre, — jeg mener, naar jeg er ene hjemme."

Saa satte hun sig til Klaveret. Hendes Stemme var ikke stor, men den var blød og velklingende, og hun gik saa fuldstændigt op i den lidt vemodige — længselsfulde Sang, hun foredrog, at den virkede helt betagende. Hende selv maatte den have mindet smerteligt om et eller andet, — thi da hun havde sunget Slutningsverset, bøjede hun sit Hoved ned mod Flygelet og brast i Graad.

Gamle Fru Hallager, hvis blinde Øjne havde fældet Taarer over Sangen, blev slet ikke forbavset. — Hun lod den unge Pige græde ud; saa kaldte hun hende stille hen til sig.

„Fortæl mig nu, lille Frøken Jeanna, hvad der er i Vejen," sagde hun mildt, „De kan godt betro Dem til mig; jeg har ikke personlig kendt Deres Moder, men Deres Sang minder mig om hende, og jeg vil være saa glad, om jeg kan være hendes Dat-

ter til lidt Hjælp; sig mig saa, hvad der er gaaet Dem imod i Dag?"

Saa megen Venlighed havde der ikke været vist Jeanna i mange Aar, og nu kom da ogsaa, ikke en Anklage, nej, et beskedent Skriftemaal. Jeannas Tante, som aldrig havde kunnet lide hverken Jeanna eller hendes Moder, havde været saa vred i Dag, fordi der var kommet et Pengebrev med 25 Dollars fra Amerika til Jeanna; en gammel Ven af hendes Forældre havde sendt det. Da hun bad om, hun maatte gaa ud og købe sig en Kjole, som hun trængte haardt til, — havde Tanten svaret nej og sagt, at de Penge egentlig burde betragtes som Afdrag paa den Gæld, hvori hun stod til sin Onkel og Tante for alt det, hun havde kostet dem. Jeanna havde hørt stiltiende paa alt dette, først da Tanten havde omtalt hendes Moder nedsættende i Forbindelse med Pengebrevet, — først da havde hun taget til Genmæle. Men saa var Tanten bleven som ude af sig selv og havde sat hende uden for Døren og lukket den for hende. Hun havde intet Overtøj, saa hun kunde ingen Steder gaa hen. Hun havde følt sig saa elendig til Mode — saa angest og skamfuld, og da saa Doktoren var kommen og havde bedt følge med herop havde hun indvilliget. Hun haabede, at Tanten imedens vilde blive roligere, saa hun senere kunde slippe ned, naar det var Tid at dække Aftensbord.

„Det var naturligvis forkert af mig," sluttede hun, „at jeg svarede igen, for jeg ved jo godt, at min Tante ikke mener det saa slemt. Det var jo saa smukt af hende, at hun tog mig her i Huset, — hun kunde jo godt have sat sig imod det; men jeg kan nu ikke taale, at nogen taler ondt om Moder."

Fru Hallager smilte mildt. Hun forstod godt, at den lille Jeanna gerne vilde dække over sin Tantes ukærlige Opførsel. „Hvor er hun dog en lille god og fin Sjæl," tænkte hun. — Og saa gav hun sig for at opmuntre Jeanna til at fortælle om de Gange, hun havde hørt og set hendes Moder, og Jeanna kom frem med Erindringer om de lykkelige Barndomsdage i hendes fredelige, yndige Hjem. Denne behagelige Underholdning blev pludselig afbrudt ved, at før omtalte Petrine kom ind med et Brev, som et Bybud havde bragt fra Doktoren. Fru Hallager bad Jeanna om at læse det.

Da denne trak Brevet ud af Konvolutten, faldt der to Teaterbilletter ud. Jeanna lagde dem paa Bordet og læste: „Kære Gudmoder, jeg har lige været hos Fru Møller; hun har Lungebetændelse, saa du faar hende jo ikke igen foreløbig. I Morgen Formiddag kan vi tales ved om, hvorledes vi skal arrangere os i Fremtiden. De to indlagte Teaterbilletter vil jeg bede dig give til Frk. Holst; hun kan saa tage en Slægtning eller en Veninde med sig. Din hengivne Gudsøn, Poul Linde."

„Stakkels Fru Møller," sukkede den gamle Frue, „ja, hun har ikke kunnet taale disse Ture herhen i al Slags Vejr, — naa, det ordner Poul nok. — Det var rigtig pænt af ham at sende de to Billetter til Dem, lille Frøken Jeanna, gid De nu maa faa en rigtig fornøjelig Aften! Men saa tør jeg vist heller ikke holde længere paa Dem. Vi har haft det saa rart, at Tiden helt er løben fra os. Nu skal De have Tak for i Dag, min søde Pige, og spørg saa Deres Tante fra mig, om hun vil lade Dem komme lidt herop igen i Morgen."

Og saa gik Jeanna. Da hun var kommen uden for Døren, trak hun Vejret med et dybt Suk; det var, som hun havde lagt et lille Himmerige bag sig. Den ubehagelige Scene med Tanten stod pludselig for hende, og angest og beklemt skyndte hun sig ned og sneg sig ind ad Køkkenvejen. Hun gav sig straks i Færd med sit Arbejde, alt mens hun spekulerede paa, om hun hos sin Kusine Laura mulig kunde laane en Kniplingskrave, det vilde altid pynte lidt paa den slidte Cheviotskjole, der ellers ikke vilde være nogen videre smagfuld Teaterdragt. Tanten kom nu ud, men hun tog meget stift og koldt mod hende; hørte mistroisk paa hendes Forklaring om, hvorledes hun var kommen op til den gamle Frue, og smilte haanligt, da Jeanna kom frem med Teaterbilletterne og bad om, at Kusine Laura, som var den ældste, maatte følge med hende.

„Naa, saa du synes virkelig, at du fortjener at komme i Teateret i Aften, — saa uforskammet som du har været imod mig i Dag?"

„Jeg bad dig jo kun, Tante, om ikke at sige saa meget stygt om Moder. Tænk — hvis nogen talte saadan om dig til dine Døtre?"

„Vil du sammenligne mig — en agtværdig, huslig Kone, med saadan en Teaterdame som —."

„Aa, ti stille, Tante!" bad Jeanna.

Men Tanten blev ved at skænde. Det ærgrede hende umaadeligt, at deres fine Lejer, Fru Hallager, havde været saa venlig mod Jeanna. Hun dømte altid andre fra sig selv og troede derfor fuldt og fast, at hendes Niece ikke havde bestilt andet oppe hos den gamle Dame end sladret ondt om sin Onkels Hus. Hun fandt det derfor rimeligt, at en saadan

Opførsel blev straffet, og erklærede kort og godt, at Jeanna ikke fik Lov at gaa i Teateret i Aften. Hendes egne to Døtre skulde benytte Billetterne. Der stod en hel Kurv Stoppetøj og ventede paa Jeanna, den kunde hun saa tage fat paa i Aften i Stedet for at gaa paa Komedie; det kunde maaske lære hende til en anden Gang at optræde beskedent og ydmygt over for de Mennesker, der havde taget hende til sig af Naade og Barmhjertighed! Og saa sluttede hun med at sige, at Jeanna heller ikke mere fik Lov til at gaa op til Fru Hallager, hun skulde nok selv gaa derop i Morgen og give den gamle Dame Besked.

Jeanna var som forstenet. Hun kom ikke i Teateret og maatte ikke mere besøge den gamle Frue, der havde været saa sød og venlig mod hende? Hun kunde næsten ikke tro, at Tanten virkelig kunde være saa ond. Men hun fik Syn for Sagen. Tanten tog ganske rolig Billetterne, gik ind til sine egne Døtre med dem, og kort efter hørte Jeanna, der var tyet ind i det lille Pigekammer, som var forbeholdt hende at Kusinerne muntre og fornøjede blev fulgte til Dørs af deres Moder. Hun vilde helst være bleven herinde i det lille, kolde, mørke Værelse, men Tanten kom straks efter og kaldte paa hende; — hendes Onkel, der hele Dagen var i sin Forretning inde i Byen, var kommen hjem, og de satte sig til Bords. Han var en stille, godmodig Mand, men meget svag af Karakter, og var Jeanna bange for sin Tante, saa var hendes Farbroder det ikke mindre.

„Hvor er Pigebørnene?" spurgte han og saa sig om.

„Aa, den gamle Fru Hallager var saa venlig at forære dem et Par Teaterbilletter; jeg vilde ikke fornærme hende med at sige nej, og saa lod jeg dem gaa!"

„Ja, naturligvis," svarede hendes Mand fornøjet, „det var da pænt af den gamle Frue, — men hvorfor gav hun da ikke dig en med, lille Jeanna?"

Jeanna blev helt varm om Hjertet ved Onkelens venlige Tiltale, men hun maatte bide sig i Læben for ikke at græde; hun skammede sig over sin Tantes Usandhed.

„Jeg vilde selv have givet Jeanna en Teaterbillet," sagde denne spidst, „hvis hun havde gjort sig fortjent til det, — men det har hun ikke!"

„Herre Gud — har der nu været noget i Vejen igen?" sagde Onkelen bedrøvet og saa ængsteligt fra sin Kone til sin Niece.

„Aa, det er jo ikke andet, end hvad man kan vente sig, naar man tager et fremmed Barn i sit Hus, — lad os ikke tale mere om det!"

Aldrig havde en Aften af alle de mange kedelige, sørgelige og uhyggelige Aftener, som Jeanna havde tilbragt i dette Hjem, forekommet hende saa dræbende lang som denne. Men omsider var den da forbi, og Jeanna laa i sin smalle, haarde Seng og kunde endelig give sit forpinte Hjerte Luft og græde. Hvor følte hun sig dog forladt og ulykkelig, hvor længtes hun efter sin yndige, elskelige Moder, og hvor pinte det hende, at hun skulde spise Naadsensbrød her i dette Hus, hvor hun blev behandlet som den usleste Trælkvinde! Hvor kunde hendes Tante dog være saa ond og hjerteløs mod hende? Hun sparede dem jo dog ved sit Arbejde for at

holde Tjenestepige og gjorde sig Umage for at gøre dem alle tilpas. Til sidst havde hun ikke flere Taarer; hendes sorgfulde Sjæl fik Fred, og hendes trætte Øje lukkedes i en rolig, vederkvægende Søvn.

Næste Formiddag, da Jeanna skulde besørge Byærinder for sin Tante, mødte hun Doktor Linde i Gadedøren. Han hilste og standsede.

„Naa, hvordan morede De Dem saa i Teateret, Frøken Holst?"

Jeanna blev ganske bestyrtet; dette Spørgsmaal kom hende saa uventet at hun i sin Befippelse tilstod, at hun slet ikke havde været der, og da han forundret spurgte om Grunden, sagde hun rødmende, at hendes Kjole ikke var pæn nok til at gaa ud med. Hun var skamfuld og forlegen over at skulle lyve saadan for ham, der havde tænkt saa venligt paa hende, men hun kunde ikke faa sig til at fortælle ham Sagens rette Sammenhæng.

„Stakkels, lille Askepot," mumlede Doktoren blødt, „saa Deres Kjole var ikke pæn nok, og De havde ikke, som den rigtige Askepot, et lille Træ, der kunde ryste en fin Kjole ned til Dem?"

„Nej!" hviskede hun og saa op paa ham med et lille, bedrøvet Smil. Men saa blev hun rød, hun kom til at huske paa, at Askepot i sin smukke Dragt havde daaret Kongesønnen, der havde fæstet hende til sin Brud.

„Tør jeg spørge, hvem der saa benyttede Billetterne?"

„Mine Kusiner!" sagde Jeanna og saa ned.

„Naa, saaledes!" sagde Doktoren langsomt, som om der pludselig gik et Lys op for ham. Saa hilste han venligt og gik op til sin Gudmoder.

Denne fandt han i det største Oprør. Hun gav ham først en Beskrivelse af de herlige Timer, hun og Jeanna havde tilbragt sammen Dagen forud, og dernæst fortalte hun ham om et Besøg, som den unge Piges Tante havde aflagt nu til Morgen hos hende for at tilbyde en af sine egne Døtre som Stedfortræderske for Jeanna. Denne lidet tiltalende Tante vilde sikkert være gaaet ud af sit gode Skind om hun havde hørt de mindre smigrende Ting, der blev sagt om hende baade af Gudmoder og Gudsøn.

Disse to havde dernæst en længere Konference med hinanden, og efter den tog Doktoren lige hen til Jeannas Onkels Forretning. Med denne skikkelige Mand havde han en indgaaende Samtale, der resulterede i, at Onkelen forbavsede sin Familie ved at møde op i sit Hjem en Time før sædvanlig Middagstid; men ganske perpleks blev baade hans Kone og Døtre, da han kort og bestemt meddelte dem, at Jeanna straks efter Middag skulde pakke sin Smule Tøj for at flytte op til Fru Hallager, der fra i Dag havde paataget sig at sørge for hende. Der var intet at indvende; han havde allerede været paa et Fæstekontor, og inden Aften kom den nye Pige, han havde fæstet. For første Gang i sit Liv havde han taget Bestemmelse uden at spørge sin Kone først, og dette imponerede denne i en saadan Grad, at hun tav bomstille.

Og saa er der egentlig ikke mere at fortælle. Askepots Fornedrelsestid og Trængselsaar var til

Ende; Kongesønnen havde set hende, — hun var under hans Beskyttelse, og inden Aaret var omme, var hun hans — det vil altsaa sige Poul Lindes lykkelige Hustru. Da hun skiftede Hjem, flyttede Gudmoder og den uundværlige Petrine med. Men da Jeannas Børn blev saa store, at de kunde forstaa Eventyr, var der et, som Gudmoder fortalte dem om og om igen, — det var det om „Askepot", og naar de saa paa Barnevis ivrigt spurgte hende:

„Er det sandt, Gudmoder? Har der virkelig været saadan en Askepot, og er det gaaet hende saadan?"

Saa nikkede Gudmoder og svarede:

„Ja vist, Børn, — spørg blot Moder!"

Gloende Kul!

Damperen fra Europa sendte sin skingrende Fløjten hen over den lille Tropeø, og i et Nu var alle de af Øens Beboere, som ventede Post, Aviser, Breve eller Pakker hjemmefra, paa Benene. Naar man kun faar Post hver fjortende Dag og aldrig ser Aviser, der er under tre Uger gamle, saa bliver jo unægtelig Postdamperens Ankomst lidt af en Begivenhed, og er man meget nysgerrig, lader man ikke sin Post blive flere Minutter ældre end højst nødvendig.

Paa Villaen „My Favorite", der ligger et lille Stykke uden for Byen, var Damperen hele Dagen bleven ventet med feberagtig Spænding. Over tyve Gange havde Doktorfruen bedt sin Mand om at se i den store Kikkert, der stod paa Galleriet ud mod Søen, om Damperen ikke var i Sigte, og til sidst havde han halvt ærgerlig rystet paa Hovedet og spurgte hende, hvad det var for en kostelig Skat, hun ventede med Europaposten. Men den unge, dejlige Fru Nora smilte blot underfundigt og svarede, at han maatte være taalmodig; først i Aften, paa Ballet om Bord paa Orlogsskibet, der laa derude i Bugten, vilde han faa det vidunderlige at se, hun

med saa megen Længsel ventede. To Minutter efter, at Damperens Ankomst-Signal havde lydt, blev Negeren Jim sendt til Byen for at hente Posten til „My Favorite"s Beboere. Han fik Løfte om ekstra Tobak og en stor Snaps Cherry-Cordial, hvis han skyndte sig, og da han i Trav forsvandt ned ad den lange Palmeallé, kastede Doktorfruen sig utaalmodig i en af Galleriets lave Gyngestole, og idet hun sagte vuggede sig frem og tilbage, gav hun sig til at fantasere over det fortryllende dejlige hjemmefra, som hun om faa Minutter ganske haandgribeligt skulde se for sig.

Det, hun ventede, var — en Balkjole! Men ikke nogen almindelig Balkjole — nej, et Vidunder — en feagtig Dragt, der skulde drage alles Øjne hen paa hendes Skønhed, gøre hendes Mand misundt og hende selv til Ballets Dronning! — Naar nu de bare havde forstaaet hendes Anvisninger, men de kendte hende jo og vidste, hvor nøjeregnende hun var — saa det var umuligt andet, end at den maatte være efter Ønske! Hun glædede sig som et Barn til at overraske dem alle. Hun havde faaet Ideen til Kjolen en Dag, hun havde haft Besøg af sin allerbedste, sin eneste Veninde herude, en Landsmandinde, der var gift med en Ven af hendes Mand, en af Øens rigeste Handelsmænd.

De havde talt om, hvad der klædte dem og hver for sig gjort Udkast til en Baldragt. Veninden, Elisa, der var lille og blond, havde valgt en let, lyseblaa Silkekjole af et beskedent, enkelt Snit, medens de begge havde let af Noras fantasifulde Kostume, der efter Beskrivelsen maatte blive til et luftigt Intet af Tyl, Pailletter og Kniplinger.

De havde begge under Spøg og Latter straks skrevet til det fælles Modemagasin i Hjemlandet og beordret Dragterne udsendt til Fru Noras Hjem med første Postdamper. Aa, •hvor de den Dag havde moret sig sammen, — der var da heller ingen saa sød som Elisa — ingen, der forstod hende og holdt af hende som hun! Det var Aftalen, at Elisa straks, naar Posten kom, skulde komme ud paa „My Favorite", for at de i Fælleskab kunde aabne for den eventyrlige Kasse. Hun maatte altsaa snart være her. Nora rejste sig og gav Ordre til at dække Tebord paa Galleriet, og saa havde hun ikke længere Ro paa sig. Med en mægtig Parasol over Hovedet trippede hun et godt Stykke ned ad Alleen.

Endelig! — Der lød Vognrullen, og en ganske lille, let Kurvevogn svingede op ad den støvede Vej, medens Nora nær havde gjort dens lille Ponny sky med sin højrøstede Velkomsthilsen. Fru Elisa steg ud, og leende og passiarende i Munden paa hinanden gjorde de et Øjeblik efter deres Entré paa Galleriet. Men Teen var næppe drukket, før Jim, straalende af Forventning om de lovede Herligheder, viste sig i Galleriets Dør med en stor Papkasse paa Hovedet. Han fik sin Belønning, og begge Damerne lod Te være Te og gav sig ivrigt i Færd med Udpakningen. Nora gav et Skrig af Henrykkelse, da hun fik Øje paa den hvide Tylskjole.

„Ganske som jeg vilde have den, — den er henrivende! Elisa, den Kjole er som en Drøm!"

Hun kastede den over sin Arm, hvorfra den flagrede som et Taageslør, og styrtede ind i sit Soveværelse for at prøve den, medens Elisa langsomt fulgte efter.

„Er der noget i Vejen med den?" spurgte hun i Døren; hun havde set saadan et underligt Udtryk i Noras Ansigt.

Hun fik intet Svar. Hastig traadte hun nærmere og spurgte interesseret:

„Er den ikke efter dit Ønske?"

Noras Ansigt var blodrødt af Harme, Læberne skælvede, og Øjnene lynede.

„Jeg maa nok snarere spørge, om den er efter dit Ønske," mumlede hun hæst — „den er jo syet til dig!"

Og hun smed den lette Florsky hen ad Gulvet og vendte sig dirrende af Vrede om mod Veninden.

„Men hvad er det, du siger, Nora? Jeg forstaar dig ikke! Passer Kjolen dig ikke?" spurgte Elisa godmodigt og tog Kjolen op.

„Se her," hvæsede Nora, rev Dragten fra hende og holdt Nederdelen op ad sig, „kan du nu se, hvad der er i Vejen med den?"

Ja, det var tydeligt nok at se, hvad der var i Vejen! Kjolen var omtrent et Kvarter for kort. Man havde taget fejl af Maalene, syet den elegante, hvide Pailette-Robe til Elisa og den beskedne, lyseblaa til Nora.

„Det er jo frygtelig kedeligt," begyndte Elisa efter en lille Pause, hvori hun havde efterset begge Dragterne, „navnlig for dig, men der er jo ikke noget at gøre derved nu, saa du kommer til at tage til Takke med den lyseblaa, medens jeg maa iføre mig din Drøm i Aften. Det er rigtignok Skade; thi jeg med min lille, korte Skikkelse vil kun gøre en daarlig Figur som Elverpige!"

Men Nora vendte sig harmfuldt mod hende.

„Du bilder dig da vel aldrig ind, at jeg vil gaa til Bal om Bord paa Orlogsskibet i din vandblaa Smagløshed af en Kjole? Nej, det gør jeg aldrig! Men nu forstaar jeg dig, jeg Tosse, at jeg lod dig besørge Brevet med Ordrerne! At tænke sig, at du kunde være saa lumsk imod mig, at du var saa misundelig, at du ikke kunde unde mig den Triumf at se godt ud, — at du —."

Elisa saa bestyrtet paa hende.

„Men kæreste Nora," afbrød hun hende, „hold dog op! Du ved jo ikke selv, hvad du siger! — Du er ophidset og skuffet, — jeg kan godt forstaa dig, — men du m a a virkelig ikke tro noget saa slet om mig!"

„Det Firma har endnu aldrig misforstaaet en af mine Ordrer, saa jeg tillader mig at beholde min Tvivl!" kom det isnende fra Nora. „Men for øvrigt skal du ikke faa megen Glæde af din List. Før du skal komme til at bære min Tylsjole, vil jeg —."

Hun greb Kjolen og vilde sikkert have gjort et eller andet skrækkeligt ved den, hvis hun ikke i det samme var bleven greben i Armen og holdt tilbage. Hun drejede Hovedet om og mødte sin Mands alvorlige, forundrede Blik.

„Vær nu fornuftig, Nora, kom til dig selv!" sagde han blidt bebrejdende, men hun bed sig i Læben og blussede af Harme og Skamfuldhed over at blive tiltalt af sin Mand som et uartigt Barn — og det i Veninindens Nærværelse.

„Gaa din Vej, Elisa!" skreg hun ude af sig selv. „Vi to er færdige — gaa og vov aldrig at sætte din Fod over min Dørtærskel mere!"

Saa kastede hun sig paa sin Seng og gav efter for sin Ophidselse i en ubehersket Graad, medens Doktoren fulgte den bedrøvede og saarede Gæst til Vogns. Noget efter blev Jim for anden Gang sendt til Byen.

Paa Hovedet bar han atter den famøse Europa-Kasse, der dog denne Gang kun indeholdt Stridens bitre Aarsag — den hvide Tyls-Robe, som var bestilt til Nora og syet til Elisa. Da Mørket sænkede sig over den lille By, og Stjernerne blinkede frem paa den dunkelblaa Tropehimmel, smykkede Orlogsskibet sig til Fest med Vimpler og Flag, og illumineret fra Top til Taa laa det snart efter badet i det hvideste Maanelys som et vuggende Fepalads paa Havet. Men Nora blev ikke Ballets Dronning denne Gang.

Medens ilsomme Dampchalupper førte Baad ved Baad med muntre Baldamer og gallaklædte Herrer om Bord til Dans, og Musikkens lokkende, dragende Toner klang langt ud over Vandet og helt op til „My Favorite", krøb Nora rødøjet og opsvulmet af Graad i Seng under sit Moskittonet, og der laa hun vaagen til langt ud paa Morgenstunden, pint af Misundelse, Utilfredshed og alle Slags onde Tanker. Noget af det, der ærgrede hende mest, var Tanken om, at Elisa naturligvis nu var paa Ballet og iført „hendes" bedaarende Dragt lagde Orlogsskibets samtlige Officerer for sine Fødder.

Lille Fru Nora var ikke noget slet Menneske, hun var kun et forkælet Barn, der herude i de rige, farlige, tropiske Omgivelser var bleven endnu mere lunefuld og egensindig. Hun havde aldrig prøvet Modgang, altid var hun bleven baaret paa Hænderne

og hver Sten fjernet fra hendes Vej, saa hvad Under, at hun var bleven, som hendes sorte Tyende sagde, „spoiled" (ødelagt). Var hun fornøjet og munter, saa gjorde hun Hjemmet til et Elysium, var hun fortrædelig og gnaven, blev det et lille Helvede for Mand og Omgivelser.

I de første Maaneder efter Historien med Baldragten var „My Favorite" nærmest det sidste, uagtet Doktoren gjorde alt, hvad en forelsket Mand kan finde paa for at tilfredsstille sin lille Dukke af en Hustru. Nora havde vel for længst indset, at hun havde gjort Elisa Uret, men desuagtet adskilte et dødeligt Fjendskab de en Gang saa intime Veninder, selv Mændene, der var gamle Ungdomsvenner, undgik hinanden. — Man ser ofte hos forfængelige og smaalige Naturer, at de har langt lettere ved at tilgive selv end ved at bede andre om Tilgivelse.

Elisa havde gjort et Forsøg paa at bringe Forholdet i den gamle, hyggelige Gænge, men kun med det Resultat, at Kløften yderligere uddybedes mellem dem. De to Familier hilste nu ikke engang hinanden mere. Det vil maaske forekomme Folk, der lever i et tempereret Klima, utroligt at dannede Mennesker kan bære sig saaledes ad, men det vil ikke undre dem, der i Aarevis her levet i nogle og tyve Graders (Reaumur) Varme.

I Troperne føles Naalestik som Kølleslag, og Bagateller blev til Livsbegivenheder. —

Der var gaaet et helt Aar; i det er en yndig, lille Dreng kommen til Verden paa „My Favorite", — en lille fortryllende Dukke er bleven Moder! Som saa mange Gange før har denne dagligdags og dog

for den, det hænder, hver Gang saa underfulde Begivenhed gjort Mirakler. Moderkærligheden har fyldt Noras Hjerte med en ubeskribelig Ømhed og Taknemmelighed, og hun har nu, da hun ikke *først* tænker paa sig selv, faaet en ny og sjælfuld Skønhed. „MyFavorite" vilde nu have været et lille Himmerige, om ikke dets Beboere netop midt i deres Lykke for første Gang var bleven hjemsøgt af en virkelig Sorg. Nora var bleven syg; hun havde faaet Feberen, og i flere Nætter havde hun været Dødens sikre Bytte. Nu var hun i Bedring, men da viste det sig, at hun, der til hun blev syg, selv havde ammet sin lille Dreng, havde mistet Mælken. Under hendes Sygdom havde man holdt Liv i ham ved en Næring, som han ikke kunde taale; paa de Par Dage var han bleven mager og mat, og uophørligt skreg han, medens den unge Moder græd Fortvivlelsens bitre Taarer, hver Gang hun trykkede sit Barn op til sin Kind, og hans lille, sultne Mund *der* i forgæves Iver søgte Næring.

„Han taaler ikke kunstig Føde!" sagde en af Doktorens Kollegaer, som de bekymrede Forældre havde tilkaldt. „Kan der ikke skaffes ham en Amme, i det mindste til han bliver tre Maaneder, lever han næppe, og det maa være en hvid Kvinde, — det vil være alt for farligt at give ham en sort Amme."

Doktoren maatte give den fremmede Læge Ret, uagtet hans Ord omtrent var en Dødsdom, da der saa godt som ingen hvide, tjenende Kvinder fandtes paa Øen. Jim blev sendt til Byen, og der blev lovet ham en glimrende Belønning, dersom han kunde bringe en hvid Kvinde, som for kongelig Betaling kunde og vilde amme Husets lille Søn, til „My Fa-

vorite". Doktoren gennemsøgte selv til Hest de nærmeste Landsbyer.

Det var en pinefuld Ventetid for stakkels Nora. Hver Gang hun fra Sideværelset hørte Barnets Klynken, var det, som skulde hendes Hjerte briste af Sorg. Langsomt trillede Taarerne ned ad hendes Kinder, hun foldede sine Hænder, og for første Gang i hele hendes letsindige, flagrende Liv steg en virkelig inderlig Bøn fra hende op til ham, der ene kan hjælpe, naar alt andet glipper. I disse Timer svandt det sidste Spor af det lunefulde, selviske Barn, og en ydmyg, opofrende Kvinde blev tilbage.

Endelig vendte Jim hjem. Med ludende Hoved og Øjne, der lyste af Medfølelse, berettede han om sin forgæves Søgen, og kort efter stod Doktoren selv ligbleg ved sin Hustrus Seng for at forberede hende paa det værste, men da var Noras Kræfter udtømte af Angest og Spænding, og hun faldt i en lang Besvimelse.

Da hun nogen Tid efter slog Øjnene op, mødte hun sin Mands ømme, kærlige Blik. Hun huskede først ikke rigtig, men saa for Erindringen igennem hende med skærende Smerte. „Min lille Dreng," jamrede hun, „min dejlige, lille Dreng, skal jeg da virkelig miste ham?"

Men Doktoren rystede paa Hovedet og viste med et straalende lykkeligt Smil hen mod Vinduet. Der sad en lille, lys, hvidklædt Skikkelse med Drengen, der nu i lange, begærlige Drag indsugede Livet af det kærlige Moderbryst, der blev rakt ham.

„Elisa!"

Og Nora skjulte de blussende Kinder i sine Hænder.

„Ja, hvem var vel nærmere til at hjælpe ham her end jeg?" spurgte Veninden blidt. „Saa snart jeg hørte, at du trængte til en Amme, kom jeg, og nu bliver du ikke af med mig foreløbig," tilføjede hun muntert, „Ammer, ved du nok, er altid nogle besværlige, fordringsfulde Personer."

Nora kunde ikke sige et Ord, men Elisa nikkede atter mildt til hende. Drengen laa nu mæt og tilfreds i rolig Søvn paa hendes Skød. Hun bar ham hen til Sengen og lagde ham varsomt i hans Moders Arme.

„Der har du ham!"

„Elisa," hviskede Nora, „hvordan skal jeg finde Ord til at takke dig — hvordan skal jeg lønne dig — jeg, der —."

Elisa lagde sin Haand tyssende paa hendes Mund.

„Gør dig blot ingen Skrupler, lille Nora, min lille Pige er ikke saa graadig, — hun kan godt taale at faa en lille Mælkebroder, — og, ikke sandt, — der er jo ikke noget dejligere her paa Jorden for os stakkels Mennesker, end naar vi i Kærlighed kan hjælpe hverandre, — men, hvad er det —" lagde hun ængstelig til — „du faar da ikke Feberen igen — du bliver saa rød?"

„Nej," hviskede Nora og bøjede beskæmmet sit Hoved, idet hun trykkede sine Læber mod Venindens Haand, „det er kun af Glæde — og saa — de gloende Kul!"

Invalider.

Lige ved Svinget, der hvor Vejene ud til den lille Garnisonsbys Anlæg begyndte, laa der et lille pynteligt Stenhus, op ad hvilket Kaprifol og vilde Roser slyngede sig, medens en anselig Frugthave strakte sig bag ved. I ingen af Byens Huse skinnede Vinduerne saa blanke som her, og ingen Vindueskarme kunde prange med saa velholdte og saa forskelligartede Blomster som de, der drak Sol og Luft bag de fine, filérede Gardiner i den gamle Frøken Randvigs Hus.

Den snart 60-aarige Frøken sad næsten al Tid ved Vinduet. Alle i Garnisonsbyen kendte hende, og det var mange Hilsner, hun i Dagens Løb modtog fra Byens Folk, naar de paa deres sædvanlige Spaseretur langs Stranden ud til Anlæget passerede hendes Hus. Mild og venlig sad den gamle Dame der bag sine Hyazinter og Krokus, eller hvad Aarets Blomsterflor nu bragte, og nikkede og smilede til sine Bysbørn, der Alle holdt af hende, som hun af dem.

I Begyndelsen af Fyrrerne havde Helga Randvigs Fader, den Gang en af den lille Garnisonsbys

flotteste Premierløjtnanter hjemført som sin Brud Byens ubestridelige Skønhed, Datteren af den for sit patriotiske Sindelag velbekendte Rektor ved Byens Latinskole. I det lille Hus paa Vejen ud til Anlæget, som det unge Par arvede efter Rektoren, blev Helga født, og i den store Have, som havde været den gamle Skolemands Øjesten, og mellem sirlige Blomsterbede og rundt om Plænerne, der i Høsttiden bugnede af Frugt, havde Helga leget sin Barndoms gladeste Dage.

En af hendes aller første Erindringer var, at hun med sin Moder en straalende Foraarsdag — begge iført deres fineste Puds — sammen med mange andre af Byens Folk gik ud ad Skovvejen for at møde Regimentet, der vendte hjem efter det sejrrige Felttog. Hun var kun en lille Pige den Gang, men denne Episode stod saa levende for hende, at hun selv som Gammel kunde gengive de mindste Enkeltheder fra denne mindeværdige Dag. Hun huskede tydeligt, hvor festligt Alt havde været — den blomster- og flagsmykkede By, hvor igennem Soldaterne under Folks Jubel marscherede, hendes egen Faders Henrykkelse over atter at kunne slutte Hustru og Barn i sine Arme, og hvorledes den lille By, som én stor Familie havde deltaget i hverandres Glæder og Sorger.

Saa kom der dejlige, fredelige Aar, indtil hendes Fader i Sommeren 1861 avancerede til Major og forflyttedes til en sønderjysk Garnison, — hun var da 16 Aar gammel. Det faldt dem Alle svært at skulle sige Farvel. Helga græd sine modige Taarer over Skilsmissen fra Veninderne, og hendes Moder forlod med Vemod og bange Anelser sit Barndoms-

hjem, i hvilket de alle tre havde været saa lykkelige. Helgas Moder fandt sig da heller aldrig til Rette i den slesvigske Garnison, lige saa lidt som Majoren. thi allerede da var de Stridigheder begyndt at ulme der nede, som tre Aar senere for Alvor skulde bryde løs. Men med Ungdommens Lethed i Sindet sluttede Helga ny Venskaber, og hun var snart ganske hjemme i den ny Garnison. Hun anede ingen Fare, vidste intet om, at de var omgivet af skjulte Fjender, og paa Ballerne hos Regimentschefen dansede hun uden Skrupler med preussiske Officerer, hvoraf et Par var beslægtede med den tyskfødte men ikke tysksindede Husfrue. Helga lærte i disse Aar selv til Fuldkommenhed Fjendens Sprog, ja, den Dag kom, da de skønneste Ord i Verden fra hende blev udtalt i det Sprog, da hun straalende lykkelig gav en preussisk Officer sin Tro. Hvor var hun stolt og glad over sin smukke Brudgom, og hvor kunde hun i sin Lykkerus have tænkt sig, at det, at de havde forskelligt Fædreland, skulde kunne skille dem? Var ikke alle Mennesker Brødre? Hvortil Ufred, Strid og Krig, naar det dog var saa skønt at elske?

Stakkels Helga! Hun blev hurtig og grusomt vækket af sin Kærlighedsdrøm! Hendes Fader fik ikke Tid til at protestere mod Forlovelsen, — den unge Officer var hæderlig og brav nok — Protesten kom af sig selv. Krigen brød ud. Som et Lyn slog det ned i Helga — hendes Fader og hendes Brudgom skulde staa over for hinanden som Fjender, de skulde kæmpe for hver sit Fædreland, og hun skulde vælge mellem dem og disse. Det var tunge Dage for Helga. Krigen rasede uden om hende, og

i de lange Dage fulde af Uvished og i de angstfulde, søvnløse Nætter førtes der en Kamp i hendes Indre, hvor under hendes stakkels Hjærte næsten forblødte. De stadig mere og mere nedtrykkende Efterretninger fra Faderen og de korte, kærlige Linier, hun i Ny og Næ ad Omveje fik fra sin Elskede, voldte hende lige stor Pine og Samvittighedsnag. Saa kom den frygtelige Februar-Nat, da Tilbagetoget fra Dannevirke begyndte — og kort efter fulgte Døds-Budskabet — hendes Fader var falden.

Hvordan hun og Moderen kom over denne Sorg, vidste Ingen. Straks efter Krigen flyttede de to Kvinder tilbage til den lille Garnisonsby, hvor Enken efter den Faldne døde Aaret efter uden at have aabnet sine Døre for en eneste af de gamle Venner fra fordums Tid, — hendes Sind var formørket af Sorg, og Døden kom som en længe ventet Befrielse for hende. Efter Moderens Død levede Helga alene i det lille Hus, og de Rygter, der ogsaa var naaet her op om hendes Forlovelse med en preussisk Officer forstummede snart. Man paastod rigtignok, at en tysktalende, fin og fornem Herre kort efter deres Ankomst til Byen, endnu medens Moderen levede, havde besøgt dem, men da man aldrig siden saa' ham, holdt man snart op med at sætte ham i Forbindelse med dette Rygte. Og saa gled Aarene hen i smaastadsagtig Ensformighed for Helga Randvig, og Sorgen, der i yngre Aar ofte havde overvældet hende, opløstes efterhaanden i Vemod. Hun huskede atter, at hun var blandt Kendinge og gode Venner, som hun havde mange lyse Barndomsminder sammen med, og da der blandt Officers-Familierne var flere gamle Venner af hendes Forældre,

følte hun sig snart indsluttet i en lille, fortrolig Kreds, hvis Omgang opmuntrede hende og vakte i hende en Genklang fra fordums lykkelige Dage.

Officers-Familierne, hvoraf kun faa kendte hendes egen Livshistorie, omfattede hende alle med den største Hengivenhed, som af hende gengældtes med rørende Trofasthed og Taknemlighed. Hun var stolt af at tilhøre Officersstanden og aldrig lykkeligere, end naar hun til en eller anden Fest var sammen med Garnisonens Officers-Familier, eller hun saa' dem hos sig selv til et lille, stilfuldt Sommer-Selskab i sin Have eller til en hyggelig Whist i sine gammeldags Stuer. Det var ogsaa en staaende Regel, at hun som Oberstens Gæst deltog i de smaa Sammenkomster for Officerer med Damer, som blev afholdt i Officers-Foreningen, og hun kom glad og gærne og sad da ved Siden af sin Veninde Oberstinden som et lille levende Billede fra gamle Dage. Hun var nemlig al Tid klædt i Dragt fra sin Ungpigetid, og hos hende forekom det slet ikke søgt, thi hvad vilde have klædt denne fine, lille Skikkelse bedre, end den penséfarvede, folderige Brokades-Kjole med de fine Kniplinger om Hals og Hænder? Og man kunde nu slet ikke tænke sig det blege, milde Ansigt med det vemodige Smil, uden de sølvhvide Krøller, som omgav det.

— — — — —

Der var Stiftelsesfest i Officers-Foreningen, og Bestyrelsen havde anstrengt sig paa det bedste. De yngste og smukkeste Officers-Damer skulde sammen med unge Mars-Sønner staa i Tableau, hvor efter der skulde spilles en lille Revy, forfattet

af en Garnisonens yngste Officerer, der ikke alene blandt Kammeraterne var berømt for sin vittige Pen. En lille Epilog skulde danne Afslutning paa Forestillingen, og, det skulde være en Overraskelse, den vilde den unge Forfatter selv i Kostume fremsige.

Alt gik efter Programmet. Officers-Foreningens Medlemmer med Damer var mødt fuldtalligt, og paa første Række sad den velvillige gamle Oberst mellem sin Hustru og Frk. Randvig. Regiments-Musiken spillede en pompøs Ouverture, Tableauerne gjorde enorm Lykke, og man lo hjærtelig over den lille Revy, der virkelig var fiks og harmløs, omend der nok hist og her sporedes nogen ungdommelig Kaadhed. Saa kom det Øjeblik, da Forfatteren selv skulde modtage Takken for de fornøjelige Timer, han havde skaffet Selskabet. Musiken intonerede en munter, revyagtig Melodi, hvori forekom Strofer af den tapre Landsoldat, og Tæppet gik op.

Paa Scenen stod den unge Løjtnant forklædt som Krigs-Invalid — i den Dragt, vi Alle kender — de lyseblaa Infanteri-Benklæder, Frakken med de blanke Knapper, den slidte, gamle Hue og Erindringsmedaillen i det falmede Baand. Det ene Ben var bunden op som Træben, og foran sig bar han en Lirekasse, hvorfra der med store Bogstaver paa et Skilt forkyndtes, at dens Bærer var blind og havde mistet Benet i Slaget ved Sandelmark osv. Den unge Officer begyndte at dreje paa Lirekassen, idet han istemte en lystig Sang, og med umiskendeligt scenisk Talent parodierede en af de omvandrende Invalider. Han havde endnu ikke afsluttet

det første Vers, da der pludseligt opstod Røre i Salen.

„Frøken Randvig besvimer!" hørte man Obersten sige. Alle rejste sig, og Oberstinden og flere andre Damer ilede den gamle Frøken til Hjælp og førte hende ud af Salen, medens Tæppet paa et Vink af en af Bestyrelses-Medlemmerne faldt, uden at Løjtnanten havde endt sin Sang. Obersten og Oberstinden traadte kort efter ind og meddelte Selskabet, at et pludseligt Ildebefindende havde nødsaget Frøken Randvig til at tage hjem, og at hun bad dem Alle meget undskylde den Forstyrrelse, hun havde forvoldt, hvorpaa han straks bød Musiken spille op til den lille Dans, der skulde afslutte Sammenkomsten.

Men Festen forløb ikke nær saa heldigt, som den var begyndt. Uden at man vidste hvorfor, var der kommen en underlig Uro og Misstemning i Salen, og den forsvandt ikke. Obersten var paafaldende alvorlig hele Aftenen, og man lagde Mærke til, at han i en Krog havde en lang Samtale med den unge Løjtnant og Forfatter.

Næste Dag lidt over to ringede det stærkt paa hos den gamle Frøken Randvig, og vor unge Officer stod i Tjeneste-Uniform uden for hendes Dør. Medens han ventede i den rummelige Forstue, der duftede af Lavendel og tørrede Rosenblade, bragte Tyendet hans Kort til Frøkenen, og et Øjeblik efter blev han indladt i hendes Dagligstue, hvor den gamle Pige bad ham vente — Frøkenen kom straks. Løjtnanten saa' sig lidt benauet om, — han var slet ikke glad for denne Visit, — at han skulde gaa hen og bede den gamle Frøken om Undskyldning, fordi

han havde spillet Krigs-Invalid og gjort en Smule Løjer med det! Hvor kunde han ane, at hun var saa tosset at gaa hen og besvime og falde i Krampegraad over det? Han havde jo ikke ment noget ondt med det! Naa, Obersten havde forlangt, at han skulde gaa her hen, og nu var han her. Bare hun nu vilde komme, at han kunde faa en Ende paa det! Han saa' sig rundt i Stuen, det var egentlig et meget hyggeligt Værelse. Hvor var de gammeldags Mahognimøbler smukke, og hvor var det sjældent at se en Forhøjning som den der ved Vinduet. Der var det jo, at den gamle Frøken plejede at sidde i den smukke Empire-Lænestol foran det fine, ovale Sybord. Paa Væggene hang lutter gamle Kobberstik, enkelte Episoder fra Treaars-Krigen, og se, der over Sofaen to Malerier i ovale Rammer, forestillende en Officer og en Dame i gammeldags Dragt, — formodentligt Forældrene — hun, Damen, var især smuk! Der lød en sagte Knirken, Løjtnanten drejede sig hastigt om, slog Hælene sammen og bukkede, den gamle Frøken stod for ham. Med en sirlig Haandbevægelse bad hun ham tage Plads, men han blev staaende, og underlig nok kom den samme Beklemthed over ham, som da han traadte ind i Stuen.

„Frøken," stammede han endelig, „jeg er kommen her hen for at — Obersten har — jeg var saa uheldig i Aftes at foranledige, — at mishage Dem — og derfor er jeg kommen for at gøre Dem min Undskyldning."

Det var kun med Besvær, at han, der ellers havde saa udmærkede Talegaver, havde fremstammet disse Ord — det milde, rolige Blik, der hvilede

paa ham, forvirrede ham. Frøken Randvig saa' længe paa ham, som vilde hun ud af hans Ansigtstræk tyde, hvad han indeholdt, og hun maatte ikke have været helt utilfreds med det Resultat, hun kom til, thi pludselig opklaredes hendes Minespil, og hun bad ham venligt glemme det skete og tage Plads. Nu var det en bekendt Sag i Byen, at ingen kunde være saa interessant, naar hun vilde, som den gamle Frøken Randvig, og ingen forstod som hun at kalde Ens personlige Væsenfortrin frem i en Samtale. Løjtnanten befandt sig derfor til sin store Forbavselse yderst vel og vilde ganske have glemt Tiden, hvis ikke det gamle Bornholmer-Urs Malmtoner havde fortalt ham, at hans Visit allerede havde varet altfor længe.

Han rejste sig og vilde bukkende til at tage Afsked, da den gamle Frøken med ét lagde sin Haand paa hans Arm og sagde:

„Min kære, unge Løjtnant, De har nu været saa venlig at gøre en gammel Dame Deres Afbigt, og jeg takker Dem hjærteligt for Deres Besøg. Men sig mig nu oprigtigt, véd De nu ogsaa, hvad De har bedt om Forladelse for? Véd De, hvad Fortræd De gjorde mig — har De overhovedet nogen Forestilling om, at De i Aftes gjorde mig Fortræd?"

„Jeg vil være ærlig imod Dem, Frøken," svarede den unge Officer, idet en let Rødme fo'r over hans Ansigt, „da jeg kom her hen, havde jeg absolut ikke megen Forstaaelse af det, der skete i Aftes, — men medens jeg har siddet her i Deres Stue, og nu jeg har talt med Dem — saa er det gaaet op for mig, at jeg paa en eller anden Maade maa have saaret Dem, mindet Dem smærteligt om noget, og jeg vil

være Dem meget taknemlig, Frøken, hvis De vil vise mig den Ære at sige mig, hvad det var, der særlig stødte Dem hos mig, — min Forklædning som Krigs-Invalid, eller min Sang? Det hele var jo kun en Spøg og ikke ondt ment."

Den gamle Frøken nikkede mildt. „Jeg véd nok, min unge Ven, at det ikke var ondt ment, men alligevel, den Spøg var ikke en Officer værdig. Et ædelt og godt Menneske gør ikke sine egne eller andres dyreste Minder latterlige. Ja, ja, jeg véd nok, De er ung, og De har jo ikke selv oplevet den skrækkelige Tid — da de, som De i Aftes parodierede, laa i hundredevis paa vore Lazaretter, efter at have ofret for Fædrelandet det eneste, de ejede — deres sunde Lemmer; men De er Officer, og De burde have vidst bedre Besked. Ja, unge Mand, De vil maaske sige, at jeg er en gammel, sentimental Jomfru, at det er Føleri og Overspændthed, — men De maa holde mig lidt til Gode, thi jeg har oplevet hin frygtelige Tid, og jeg tør nok sige, at den for mig var tungere end for mange Andre. Se her," vedblev hun og tog fra den dybe Vindueskarm et Billede af en ung Mand i preussisk Officers-Uniform, „han var min Forlovede, da Krigen brød ud, han og min Fader stod med Sværdet i Haand over for hinanden. Hvad den Følelse, at vide det, betød for mig, det forstaar man maaske ikke nu til Dags, — alt er jo saa forandret nu; men den Krig, som gjorde saa mangen rask Soldat til Invalid, den gjorde paa en Maade ogsaa mig til det. Her inde," fortsatte hun og lagde den lille, hvide, magre Haand mod sit Hjærte, „her inde ramtes jeg og blev Invalid for Livstid. Jeg har set vore Soldater paa Tilbagetoget

fra Dannevirke, Ingen, som ikke var med, kan gøre sig nogen Forestilling om, hvordan det var. Forkomme, sultne, forvaagede og elendige gik de Stakler der som i en Døs — i det frygtelige Vejr. Rytterne hang sammensunkne over deres Heste, syge og saarede var mange af dem, og saadan gik de tilbage for at lade sig skyde ned i Dybbøl Skanser! — Dér faldt min Fader og mangen, mangen brav Soldat med ham. Hun der oppe, min smukke, yndige Moder, døde Aaret efter, vanvittig af Sorg over ham, hun havde mistet, og over alt det grufulde, hun havde været Vidne til. Og dog ønskede jeg ikke min Fader tilbage — jeg takker Gud for, at han ikke oplevede den Modtagelse, som de fik, der vendte hjem, thi det vilde have pint ham til Døde at se Folkets Ligegyldighed over for dem, — ja, den Haan og Spot, man end ikke undsaa sig ved at vise den braveste, mest miskendte af alle Hærførere. Og Invaliderne, — de fattige af dem, som ikke længere kunde ernære sig selv, dem gav man en Lirekasse! Forstaar De nu, hvorfor jeg ikke taaler Mindelse om den Tid, især naar den kommer i Form af Spot over dem, som jeg den Gang lærte at beundre og at elske? Kald det kun Føleri og Sentimentalitet, men husk at respektere det lidt — fordi — som sagt, — jeg ogsaa fra den Gang er en stakkels Invalid, der har et saaret Sted, jeg ikke ret godt taaler, at der røres ved."

Den gamle Frøken tav. Underlig bevæget havde Løjtnanten hørt hende, og hendes Tale og Minespil havde lige som draget Billede paa Billede fra hine Tider frem for ham. Han forstod hende nu saa ganske, hendes Følelse og Stemning var ham

ikke længere fremmed eller fjærn, og han skammede sig slet ikke véd, at hun saa', at der var Taarer i hans Øjne, da han ærbødigt bøjede sig over hendes Haand og kyssede den.

„Blev han — jeg mener, faldt den fremmede Officer ogsaa i Krigen? Tilgiv mig, Frøken, at jeg spørger, men det, De har fortalt mig, har bevæget og optaget mig saa meget."

„De maa gærne spørge om ham," svarede den gamle Dame venligt og saa' paa ham med de milde, klare Øjne — „nej, han faldt ikke — og De maa gærne vide, at han efter Krigen kom her op for at hente mig — men — ja, det kan De og Deres Tid vel heller ike ret forstaa, nu er man jo saa personlig, saa selvstændig, — men — jeg kunde ikke tage mig selv bort fra alt det, jeg hørte til og havde oplevet; der stod altfor mange gruelige Minder mellem os — Tiden nu forstaar mig ikke, men han forstod mig, — han rejste, og jeg har ikke set ham siden. Men," og her smilede den gamle Frøken atter, „her skal De se et Billede, — det er hans ældste Datter, og hun er opkaldt efter mig. Tænk, en lille, tysk Officers-Datter med det danske Navn Helga! Og nu skal De have Tak, kære, unge Løjtnant, for Deres Besøg. Jeg saa' jo straks i Aftes, at De havde Forstand og Vid, og nu véd jeg ogsaa, at De har Hjærte; ellers havde De næppe heller faaet mig til at fortælle alt dette."

Kort efter gik Løjtnanten.

Han hilste ærbødigt op til den gamle Officers-Datter, der stod ved Vinduet; saa gik han langsomt hjemad, mens han for sig selv gentog den Inskription, der i hans Fødeby stod paa Mindestenen

over de faldne Krigeres Grav. Aldrig havde de rørt ham som nu — de smukke, simple Ord:

„Det var Mænd uden Navn, uden Rang, uden Glans,
men vor Moder saa inderlig kære.
Som til Leg de gik i den blodige Dans;
og de faldt for Danmarks Ære“

Et Guldhjerte og et Hjerte af Guld.

Frk. Kortsen løftede Hovedet og lyttede. Jo, hun tog ikke fejl, der lød Trin paa Trappen, og hun kendte dem, — det var den lille Frøken Liszi. Hun kom vel for at se til Udstyret, den søde Pige; det var nok lige saa godt, at hun gik ud og lukkede hende op, hun plejede ikke at holde af at vente — Ungdommen er jo utaalmodig.

Frøken Kortsen lagde den Damaskesserviet, hun var ved at brodere Navn paa, ned i Sykurven og skyndte sig ud i den lille Entré, hvor den sprukne Klokke netop nu gav et Par hæse Klemt fra sig.

I samme Nu, Frøken Kortsen drejede Nøglen om i Døren, fløj den op, og en henrivende Lysalf af en ung Pige bruste ind og kastede sig om Halsen paa hende.

„Aa, søde, lille Frk. Kortsen," udbrød hun, „der er sket noget vidunderligt. Jeg *kunde* ikke andet, jeg *maatte* op og fortælle Dem det. Tænk Dem, jeg skal giftes i næste Uge — den 17. Juni!"

„Den 17. Juni, — og jeg, der ikke nær er færdig med Udstyret!"

Frøken Kortsen saa ganske bestyrtet ud og strøg sig forvirret over det let graasprængte Haar.

„Det gør ikke det mindste, søde Frøken Kortsen," jublede den unge Pige, „det gør ikke en Smule, for Henrik og skal ikke lige straks flytte ind i vort lille Hjem, vi skal paa Bryllupsrejse en hel Maaned først, — er det ikke vidunderligt?"

„Bryllup straks og saa paa Bryllupsrejse," gentog Frøken Kortsen ganske betaget, „nej, det var dog en Overraskelse, og De, som troede, at De først kunde blive gift til Efteraaret; men hvordan er dog det gaaet til? Har De vundet i Lotteriet, eller er der pludselig kommen en god Fe med en Formue til Dem?"

„Nej, vundet i Lotteriet har vi ikke," lo Liszi, „og de gode Feer træffer man vist kun i Eventyrene, — men — *de rige Onkler i Amerika* — dem glemmer De, Frøken Kortsen, og dem gives der dog heldigvis nogen af endnu."

„Jeg vidste jo slet ikke, at De havde en Onkel i Amerika," sagde Frøken Kortsen spagfærdigt.

„Det har jeg heller ikke," lo Liszi igen, „det er Henrik, der har ham, og det er oven i Købet slet ikke hans rigtige Onkel, det er hans Moders Fætter. Vi kalder ham nu Onkel, for han har slet ingen andre Slægtninge her end os, og derfor er det, at han nu, som han skrev, vil være min og Henriks Onkel. Aa, jeg vil hellere fortælle Dem, hvordan det hele er gaaet til. Ser De, Henrik var jo saa bedrøvet over, at hans Stilling var saa lille, og at det kun var saa beskedne Forhold, han kunde byde mig, og saa fandt han pludselig paa at skrive til sin Moders Fætter i Amerika; de havde en Gang for lang Tid siden haft Brev fra ham, og efter den Adresse

skrev saa Henrik og sendte ham baade mit og sit eget Billede, og saa —."

„Ja, saa behøver De ikke at fortælle mere," smilede den gamle Pige, „saa forstaar jeg det hele; hvem kan se Deres kære, lille Ansigt uden at blive indtaget i det?"

„Aa, Frøken Kortsen, nu smigrer De mig; men tænk, det skrev han virkelig ogsaa. Jeg maa jo være frygtelig forfængelig, for jeg kan saa godt lide at blive lidt rost, og De maa da indrømme, at man ikke kan lade være at blive glad, naar man faar at vide, at en gammel Onkel i Amerika vil holde ens Bryllup lige straks og foruden hele tredive Tusinde Kroner i Medgift oven i Købet traktere med Bryllupsrejse til Italien — altsammen bare, fordi man, som han skriver, har et yndigt lille Ansigt, der minder ham om et andet yndigt lille Pigeansigt, som han for atten Aar siden saa for sidste Gang, og som han aldrig siden har glemt. Han har haft en ulykkelig Kærlighedshistorie, forstaar De."

„Ja," nikkede Frøken Kortsen, „jeg forstaar det nok, det er ikke alene en rig, gammel Onkel, men ogsaa en romantisk Onkel, der er kommen dumpende ned fra Skyerne til Dem; det er rigtignok dejligt. Jeg glæder mig saa inderligt paa Deres Vegne, Frøken Liszi. Aa, det er saa dejligt at faa Roser strøet paa sin Vej, medens man er ung. En lille fin og barneblød Fod taaler ikke at støde sig paa Sten eller træde paa Torne."

„Kære Frøken Kortsen, der er dog ingen, der kan glæde sig saa oprigtigt over sine Medmenneskers Lykke som De," sagde Liszi og saa den gamle Pige lige i Øjnene, „og derfor elsker jeg Dem ogsaa

og havde ikke Ro paa mig, før jeg kom herop for at fortælle Dem om det vidunderlige, der er hændet mig. Jeg bryder mig slet ikke om at gaa hen og sige det til mine Veninder eller til Moster Mine eller til Faster Laura, for de bliver alle sammen misundelige og synes, at det er alt for meget, at jeg skal paa Bryllupsrejse; der er jo ingen af mine Veninder, der har en rig Onkel i Amerika, og Moster Mine og Faster Laura er kun glade, naar der er sket noget galt, saa de kan trøste. Ved De hvad, Frøken Kortsen, det er et rigtig daarligt Ordsprog dette: at *i Nøden skal man kende sine Venner.* Nej, der er saamænd nok, der hellere end gerne vil beklage og agere Trøster, naar det gaar en daarligt, det er meget, meget sværere at glæde sig over sine Medmenneskers Lykke, og det kan De, Frøken Kortsen, og derfor kom jeg ogsaa først til Dem med min Nyhed."

„Og her er De ikke gaaet fejl," hviskede Frøken Kortsen og sluttede den unge Pige i sine Arme, „ingen kan glæde sig inderligere over Deres Lykke end jeg."

„Og saa maa De love mig, at De vil komme hen i Kirken paa Torsdag og se mig som Brud. Vi bliver kun lige Familien, mine og Henriks Forældre, Tanterne og saa naturligvis Henriks Onkel — den bedste af dem alle."

„Jeg taaler nu egentlig ikke ret godt at se et Bryllup," indvendte Frøken Kortsen stille, „men jeg skal nok komme," sluttede hun, da hun saa den unge Piges bedrøvede Ansigt. „Jeg maa jo hen og se den lille Frøken Liszi med de gyldne Lokker under Brudesløret, men saa maa De ogsaa gøre mig

en Glæde. De maa tage imod en lille Gave fra mig. Den har ikke stor Pengeværdi, men det er det kæreste, jeg ejer."

„Ja, men kære Frøken Kortsen —" indvendte Liszi.

„Lad mig nu blot have min Vilje," afbrød den gamle Frøken hende. „Det er nu min Mening, at en Gave skal være lidt af et Offer for at have Betydning, og jeg har hele Tiden tænkt, at De skulde have det, det kæreste og eneste Smykke jeg ejer, min eneste Værdigenstand. Jeg vil ikke have, at det skal ligge her efter mig og maaske komme i ligegyldige Menneskers Hænder, og derfor vil jeg hellere give Dem det, medens jeg lever. Jeg synes, at det vil gøre mig godt at vide, at De bærer det, saadan en lille sød og glad Brud! Se, her er det! Vil De glæde en gammel Pige ved at tage mod denne lille Gave?"

„Nej, hvor er det nydeligt, kære Frøken Kortsen," udbrød Liszi rørt og tog det lille Guldhjerte i sin Haand; „hvor er det kønt, og hvor er det smukt af Dem, at De vil give mig det. Tusind Tak, søde Frøken Kortsen; jeg hænger det straks om min Hals, og jeg vil bære det paa min Bryllupsdag. Jeg har en Følelse af, at det vil bringe mig Lykke."

„Gid det maatte," hviskede den gamle Frøken, „De fortjener at blive lykkelig, thi De har selv et Hjerte af Guld, og den gamle Onkel i Amerika har haft et skarpt Blik; jeg forstaar godt, at han kom rejsende hjem for at se den Henrik Keld, der kunde vinde saadan en Brud."

„Men, Frøken Kortsen, vil De ikke sige mig —."

„Nej," afbrød den gamle Pige hende, „jeg vil ikke sige Dem, af hvem jeg fik det lille Guldhjerte; det maa være nok, naar De faar at vide, at jeg en Gang, da jeg var paa Deres Alder, da mit Haar var lyst og gyldent som Deres og ikke falmet og graasprængt som nu, fik det af en ung Mand, jeg holdt af, og som sagde, da han gav mig det, — at jeg havde et Hjerte af Guld."

„Men hvorfor —."

„Nej, spørg ikke," bad Frøken Kortsen.

„Sig mig kun en eneste Ting, er han død?"

„Det maa han vel være, ellers havde jeg dog maaske hørt fra ham. Saa, nu taler vi ikke mere om dette. Nu skal det lille Guldhjerte bringe Dem Lykke; De ved nok, at det er godt for en Brud at bære en gammel Kærlighedsgave, som har tilhørt en anden Kvinde, der vil hende vel. Og *jeg* vil Dem vel, lille Liszi; jeg ønsker af Hjertet, at De maa blive lykkelig, som jeg en Gang selv haabede at blive. Farvel, lille Brud, Farvel!"

„Og paa Gensyn i Kirken paa Torsdag," nikkede Liszi smilende, idet hun gik ned ad Trappen.

„Ja, paa Gensyn," nikkede Frøken Kortsen.

— — Men da hun lidt efter sad inde i sin lille beskedne Stue, kom der en underlig Angest over hende. Var det mon rigtigt af hende, at hun havde givet det lille Guldhjerte bort? Kunde det mon ikke tænkes, at Vilhelm en skøn Dag kom tilbage, og hvad vilde han saa sige til, at hun havde givet hans Fæstensgave bort? Aa, han vilde forstaa hende, hvis han blot en eneste Gang saa den lille, søde Liszi, som alle Mennesker maatte holde af, fordi hun var saa kærlig, saa uegennyttig og glad.

Men, hvor kunde hun tro, at han skulde komme tilbage? At hun endnu kunde huse saadanne Tanker, at hun med sine otte og tredive Aar endnu ikke var ophørt at drømme. Gamle Taabe, som hun var!

Frøken Kortsen satte sig hen til Vinduet og greb paa ny sit Sytøj. Liszis Besøg havde sinket hende, og det gjaldt om at indhente det forsømte. Øjnene slog ikke til som i de unge Dage!

Og medens Inger Kortsens flittige Hænder syede Sting paa Sting paa den lille Frøken Liszis Udstyr, vandrede hendes Tanker tilbage til Fortiden, og som saa mangen Gang før gennemlevede hun i Erindringen hin Tid, da hun havde været ung og glad som den søde, lille Pige, der nys havde forladt hende. Hun drømte sig tilbage til hine Dage, da Livet havde ligget for hende som en herlig solbeskinnet, rosenduftende Have. Men hun havde kun faaet Lov til at kigge ind i denne Have, hendes Fod havde næppe betraadt den, før Døren ind til den brutalt blev stænget i af haarde Hænder.

Hun vidste selv næppe, hvordan det var gaaet til. Hun havde vel selv haft en Del af Skylden; hun havde jo altid hørt til disse svage, følsomme Mennesker, der ikke kan tage mod Lykken, naar andre, de holder af, lukkes ude fra den. Hendes Fader var syg og fattig, og hendes myndige Stifmoder havde vist Vilhelm Døren, fordi han var lige saa fattig som de selv.

Der var Rift nok om Inger, hun skulde ikke giftes med en Mand, der ikke ejede Salt til et Æg! Nej, hun skulde havde den rige Købmand, der var deres Nabo; han havde allerede friet til hende hos Forældrene og faaet deres ja, og inden ret længe

skulde han ogsaa have Ingers, forsikrede Stifmoderen!

Ak, hvor tydeligt huskede Inger Kortsen ikke sin Kærestes Vrede, da han saa haanende blev afvist! Og hvor fortvivlet havde hun ikke været, da han om Aftenen ved deres hemmelige Stævnemøde havde tigget hende om at følge sig til Amerika. Aa, hvad havde det ikke kostet hende at staa imod!

„Jeg kan ikke," havde hun hvisket, „frist mig ikke! Jeg kan ikke rejse uden min Faders Samtykke — uden hans Velsignelse; jeg kunde ikke være lykkelig en Time, naar jeg vidste, at han sad herhjemme og græmmede sig over min Ulydighed og længtes og sørgede over, at jeg havde forladt ham blot for at tænke paa mig selv!"

Men da Vilhelm med et bittert og spottende Smil havde spurgt hende, om hun maaske for at lyde sin Fader allerede v a r forlovet med den rige Købmand, da havde hun grædende forsikret, at hun aldrig, aldrig vilde gifte sig med nogen anden end ham. Kunde de ikke vente taalmodigt lidt endnu? Vilde han ikke stole paa hende? Fordi hun adlød sin Fader og blev herhjemme, kunde hun godt være trofast i sit Hjerte mod ham, hun elskede.

Men Vilhelm var saa opbragt, saa vild af Sorg, at han intet vilde høre, og Dagen efter rejste han uden Farvel.

Og nu var der gaaet atten lange Aar. Hendes Fader og Stifmoder var for længst døde, hun selv var flyttet ind til Hovedstaden for at gemme sig der mellem alle de andre, der har lidt Skibbrud paa Lykkens Kyst; Forsynet havde været barmhjertig

mod hende, — Kampen for Eksistensen havde aldrig levnet hende Tid til at sørge. —

Frøken Kortsen rettede sig op. Hvor var det underligt, at hun var kommen til at tænke paa alt dette. Det var vel den lille Frøken Liszis Kærlighedshistorie, der havde lokket de gamle Minder frem! Saa strøg hun sig over Øjnene, der var matte af megen Graad, og over det graasprængte Haar, som den nedgaaende Sols Straaler netop nu ligesom strejfede med en nænsom Haand.

— — —

Ganske beskeden krøb Frøken Kortsen ind i Kirkestolen; hun følte sig saa beklemt og højtidelig til Mode. Der var meget faa Tilskuere, det var jo Hverdag, og Vejret var varmt og straalende.

Oppe ved Alteret sad Brudgommen allerede og ved hans Side en solbrændt, lidt graasprængt ældre Herre. Frøken Kortsen kunde kun se deres Rygge, men det gjorde jo heller intet, hun var jo da nærmest kommen for at se den søde, lille Brud. Saa, nu begyndte Orgelet at præludere! Aa, min Gud, hvor det dog lød vidunderlig smukt! Frøken Kortsen bøjede Hovedet frem, og gennem Taarer nikkede hun til den lille Brud, der sendte hende et straalende Smil og et Nik.

Talen hørte hun ikke; hun var atter fordybet i de gamle Minder. Først da Orgelet atter begyndte at spille, saa hun op. Bruden stod endnu oppe ved Alteret omgivet af Brudegæsterne, der omfavnede og lykønskede hende. Frøken Kortsen kunde næsten ikke faa Øje paa den lille Brud, men det var jo ogsaa de Taarer, der blændede Øjet!

Hvor var det underligt, at de blev saa længe deroppe, og nu saa Brud og Brudgom ned mod den Stol, hvori hun sad. Aa, hun tog naturligvis fejl, men det forekom hende rigtignok bestemt, at hendes Navn blev nævnet! Og hvad var nu det? Se, Brud og Brudgom kom ned mod hende, aa, hvor var det smukt af dem, men de var ikke alene; Brudgømmens Forlover var med dem, — aa Gud, aa Gud, saadan kan et kærligt Forsyn føre Menneskenes Veje, — det var jo Vilhelm, hendes egen Ungdomselskede, der havde fundet Vej til hende, ledet af det lille Guldhjerte, som Bruden bar om sin Hals.

Hvordan Frøken Kortsen kom ud i en af de lukkede Vogne uden for Døren, det vidste hun næppe selv, — det hele var for hende som en vidunderlig skøn Drøm, og saa var det dog ren og skær Virkelighed.

Snart efter stod hendes eget Bryllup ganske lille og beskedent. Hun og hendes Vilhelm havde talt ud. Al Misforstaaelse var jævnet. Porten ind til Lykkens Rosenhave var atter aabnet for dem: thi Inger Kortsens Brudgom havde nu endelig set, at hans Ungdomselskede virkelig havde — et Hjerte af Guld!

Det lille Smykkeskrin.

Poul Rosting gik fra Vindue til Vindue i Hovedstadens fineste Butiksgade. Det var nærmest Juvelér- og Galanteributikkerne, han søgte hen til, og han stod længe ransagende og undersøgende foran hvert Vindue, som gjaldt det for ham at gøre et meget vigtigt og betydningsfuldt Valg. Mismodig vendte han sig bort fra Vinduet med de pragtfulde Guldsmykker og de kostbare, ædle Stene; han havde set Prisen paa en af de mest beskedne Ringe, og han blev ganske rød i Hovedet ved Tanken om, at han havde tænkt sig Muligheden af for sine Skillinger at kunne udsøge sig en Gave mellem alle disse Kostbarheder, der kun var for rige og fornemme Folk.

Ikke for det, der var saamænd ikke et Smykke i den fine Butik, som prangede med en forgyldt Krone over Ejerens Navn, der var for godt til at ejes af hende, han var ude at vælge Fødselsdagsgave til, — men *han* kunde blot ikke give hende alle de herlige Ting, hun i saa fuldt Maal fortjente. Men saa trøstede han sig med, at hun, der var saa god og fin, ikke vilde se paa Gavens Værdi, men paa den venlige Tanke, der ledsagede den. Og saa gik den unge Marineløjtnant videre fra Vindue til Vindue

uden at kunne bestemme sig til, hvad han skulde vælge.

Det var ikke saa underligt, at han betænkte sig, for han var slet ikke vant til at give Penge ud til Luksus, — han var som sagt kun Sekondløjtnant, og hans lille Gage strakte kun til det allernødvendigste. Han havde maattet spare i mange Maaneder for at kunne faa de fem Kroner tilovers, som han saa længe havde glædet sig til at kunne anvende til en Fødselsdagsgave til sin Barndomsveninde Edith Holst.

Lige fra den Dag, for et halvt Aars Tid siden, da Edith havde sagt til ham, at hun paa sin tyveaarige Fødselsdag — det var for Resten underligt, tænkte han, for da de var Børn, havde han altid troet, at hun var en to—tre Aar ældre end han, men han havde naturligvis taget fejl, for hun saa jo med sit lyse Haar og sine klare blaa Øjne ud, som om hun kun var seksten — skulde have Bal, og at han selvfølgelig ogsaa skulde inviteres, havde han besluttet, at han, hvor meget han skulde spinke og spare, *vilde* give hende en Gave. Det var da den mindste Opmærksomhed, han kunde vise mod det Hus, hvor han, lige siden hans Forældre døde, havde modtaget og stadig modtog saa megen Gæstfrihed og Venlighed; Pouls Fader og Grosserer Holst havde nemlig været Ungdomsvenner. — Den unge Løjtnants Forældre var imidlertid døde, da han var ni Aar, og siden den Tid havde Poul stadig været mellem fremmede. Hans Forældre havde kun efterladt ham akkurat saa meget, at hans Skolegang og videre Uddannelse som Søkadet kunde fuldføres, og fra den Dag, da han var bleven Sekondløjtnant, havde han

kun haft sin lille Gage at leve af. Han maatte regne hver Skilling nøje ud for at kunne komme ud af det med den knebne Lønning, der skulde strække til baade til Underhold og til Klæder. Et Held var det, at han havde fundet saadan en pæn og billig Bolig, — det kunde han ogsaa takke Grosserer Holst for. — Det var nemlig hos dennes Svigerinde, en elskværdig, men meget ubemidlet Præsteenke, der sammen med sin lille niaarage Datter, Gerda, beboede en lille Lejlighed i Byens Udkant. Hos hende havde Poul et Værelse med Drikke om Morgenen, den øvrige Kost sørgede han selv for; saadan havde han indrettet det, da han jo saa sparede Penge til Mad de Dage, han var inviteret ud. Det var ved at spare de Penge ogsaa de Dage, hvor han ikke var inviteret ud, at det var lykkedes Poul at skrabe de fem Kroner sammen, som han nu vilde købe en Present for til Edith Holst — hende, han saa længe i al Hemmelighed havde elsket.

Han syntes, at hun var noget af det skønneste, han nogen Sinde havde set, og han har for længst besluttet, at han vil gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at kæmpe sig frem til en saadan Stilling, at han, der *nu* kun er en fattig, ubetydelig Løjtnant, engang kan blive saadan situeret, at han tør bede om hendes Haand.

Poul, der fra ganske ung aldrig har kendt, hvad det vil sige at „være hjemme" et Sted, der altid har været Gæst, altid kun Genstand for den overfladiske Venlighed og rent ligegyldige Medlidenhed som Folk plejer at vise en fattig, ung Mand uden gode Forbindelser, har dannet sig et Ideal af det Ord „et Hjem". Han vil slide og stride for at danne

sig et saadant, og han drømmer baade vaagen og sovende en dejlig Drøm om den milde, fine og skønne Kvinde, som skal være Herskerinde der.

Frem og tilbage har han nu vandret paa Gaden, set og kritiseret, valgt og vraget, indtil han endelig i en Galanterihandlers Vindue faar Øje paa en lille, firkantet Glasæske, indfattet af et Slags Metal, der ligner Guld; det er et lille Etui, der vel nærmest er bestemt til at opbevare Smykker i, tænker han, og han, der er saa lidt forvænt, synes, at det er nydeligt. Etuiet staar paa fire smaa, forsirede Metalfødder, og gennem det blanke slebne Glas ser man den blødt folstrede, lyseblaa Atlaskesbund. Saadan en Smykkeæske — Juvelskrin er vel for fordringsfuldt et Navn til den — maa jo passe udmærket for en ung Dame, der som Edith har fine Ringe og Armbaand at gemme i den. Jo mere han ser paa den, desto mere forelsker han sig i den, og da han paa den lille Seddel, der hænger ved den, ser, at dens Pris er fem Kroner, der hans Beslutning taget. Han gaar straks ind i Butikken og køber den. Han bærer den saa forsigtigt hjem, som om den virkelig var af det pure Guld, og mange Gange i Løbet af Aftenen tager han den frem og ser beundrende paa den.

Næste Formiddag sendte han saa det lille, sirlige indpakkede Smykkeskrin med et Kort og en stor Buket af de allersmukkeste Violer — det var Ediths Yndlingsblomst, hen til den unge Dame, og om Aftenen var han paaklædt til Ballet længe før Tiden, saa utaalmodig var han efter at komme af Sted hen til hende og høre, hvad hun havde sagt til hans Gave.

Ediths Tante, Præstefruen, var for længst taget derhen; hun skulde spise til Middag der, og den lille Gerda skulde have Lov til at se lidt paa Ballet, men Poul saa hverken sin Værtinde eller hendes Datter; han havde kun Øje for en eneste Person, for Festens Dronning, den smukke, straalende Edith. Aldrig, syntes han, havde hun set saa dejlig ud som i Aften. Den klare, lyseblaa Kjole passede saa vidunderligt til hendes fine Teint og til det lyse, silkebløde Haar, ja, Kjolens Farve gav selv Øjnene en dybere Glans, det var, forekom det ham, som saa han ind i selve Himmelen, naar han mødte dem. Hun takkede ham i de venligste Ord og med det sødeste Smil for hans Gave, og det Blik, hun sendte ham, var saa varmt og mildt, at det fik Pouls Hjerte til at slaa Stormmarch af Fryd. Desværre havde hun kun en af de allersidste Danse tilovers til Poul, men det tog han sig ikke nær; han var saa lykkelig ved blot at se paa hende — at være i hendes Nærhed, at han slet ikke fandt Tiden lang, skønt han næsten ikke dansede.

Han vilde helst være fri for det, og for at undgaa Grossererens Opfordringer sneg han sig ind i det lille Kabinet, der laa længst borte fra Balsalen. Her sank han ned i en Lænestol og hengav sig nu til sine Drømme, som han dog kort efter blev reven ud af, idet Døren fra Entreen pludselig aabnedes, og Ediths Kusine, den lille Gerda, hastigt traadte ind. Hun holdt sine klare Kjole løftet op foran sig, som gemte hun noget dejligt i den. Hun saa ham slet ikke, men gik helt hen til Bordet og satte sig paa en lav Stol. Saa udbredte hun et stort Stykke Papir paa Bordet, og heri lagde hun nu meget forsigtigt

forskellige Godter, Kager, Konfekt og Vindruer. — Saa lod hun Kjolen falde ned — og sad nu med det lille Smykkeskrin i Haanden, som den unge Søofficer om Morgenen havde sendt hendes Kusine i Fødselsdagsgave.

Gerda lukkede Laaget op og i et Par Gange, og efter at hun længe med Hovedet paa Siden havde set beundrende paa det lille Glasetui, pakkede hun det forsigtigt ind i et Stykke Silkepapir og satte det mellem alle Godterne, som hun nu skulde til rigtigt at pakke ind.

Men hun havde næppe sluppet Etuiet, før Poul stod ved hendes Side.

„Hvor har du faaet det Smykkeskrin fra?" spurgte han med en Stemme, der var hæs af Sindsbevægelse. „Hvor tør du staa og pakke det ind, som om du vilde tage det med dig?"

Barnet saa forundret op paa ham med sine store, brune Øjne.

„Men det er jo Kusine Edith selv, der har givet mig det," svarede hun og smilte fornøjet.

„Det maa være en Fejltagelse!" udbrød Poul Rosting bestemt. „Hun kan da ikke — — jeg taler jo ikke om Godterne, men om Etuiet der?"

„Ja, men det har Edith virkelig ogsaa selv givet mig!" forsikrede den lille Pige ivrigt nikkende. „Hun gjorde saadan Nar af det til dem alle sammen, da vi saa hendes Gaver, før vi spiste til Middag, — hun sagde, at det var noget rigtigt Godtkøbsstads, som hun hverken vilde eje eller have. Hun fik jo saadant et fint et af Onkel til Julen, — det var et, der kostede over hundrede Kroner. Men jeg syntes,

at det var en Skam, at hun gjorde saadan Nar af det, og saa sagde jeg, at jeg syntes, at det var nydeligt, — se selv, hvor pænt det ser ud med den lyseblaa Silkebund, — saa sagde hun, at jeg maatte gerne have det, og jeg er glad ved det, for jeg har aldrig haft noget saa fint, — jeg kommer til at tænke paa alle de Eventyr, jeg har læst, naar jeg ser paa det, — men hvad er der i Vejen?"

Gerda ser bange op paa den unge Officer, der staar og trækker Vejret, som var det kun med det yderste Besvær, at han kunde faa det. Men Poul svarer hende ikke. Aldrig i sit Liv har han troet, at et Menneske kunde lide en saadan Smerte som den, der i dette Øjeblik martrer ham. Med et eneste haardt og grusomt Slag er hans unge Kærlighed dræbt, og det er, som hans Hjerte langsomt forbløder under den Skam og Sorg, der opfylder det. I Aar og Dag har han kun haft hende i sine Tanker, og hun har smilet til ham, talt mildt og fortroligt til ham, behandlet ham som en Barndomsven, der var hende kærere end alle andre, og saa tilføjer hun ham hjerteløst en saa grusom Haan. Den Gave, som han i Ugevis har glædet sig til at give hende, og som han kun gennem Savn og Opofrelse har kunnet spare Penge sammen til, den har hun let og gjort Nar ad og til sidst foræret væk til ét Barn! Ikke en eneste venlig Tanke har hun skænket ham, ikke et Gran af Forstaaelse har hun haft. Hans Kærlighed til hende er dræbt. Nu ser han hende som den, hun, trods al sin Skønhed, er — en hul, koket Dukke, et hjerteraat Menneske. Han er en Illusion mindre, men en Erfaring rigere. Og dog, hvor bitter og dyrekøbt er den ikke! Hans begejstrede Tro paa

det gode og skønne er borte, og hans unge Tillidsfuldhed har faaet et Knæk for bestandigt.

Den lille Gerda har fulgt det vekslende Minespil i hans Ansigt; hun har ikke rigtig kunnet forstaa, hvorfor den rare Løjtnant talte saa haardt til hende, men paa en Gang er det, som Sagens Sammenhæng gaar op for hende.

„Aa, Løjtnant Rosting, — det er Dem, der har givet Kusine Edith —."

Videre kommer hun ikke; Løjtnanten ser saa forfærdelig vred ud, at hun ikke tør fortsætte.

„Ja, det er mig!" nikker han og knytter Hænderne, som var det en fysisk Smerte, han led. „Pas du kan paa, lille Gerda, at du aldrig kommer til at gøre noget Menneske en saadan Fortræd som den, din Kusine har gjort mod mig."

Saa for han ud af Døren.

Gerda stod længe og saa efter ham; hun vidste ikke, hvad der gik af hende, men hun havde den største Lyst til at give sig til at græde, og samtidig fyldtes hende lille Barnehjerte af den heftigste Vrede mod Kusine Edith! Saa tog hun det lille Smykkeskrin op, saa sig hurtigt om og trykkede saa et inderligt og kærligt Kys paa det kolde Glaslaag.

— — —

Siden hin Balaften er der gaaet ti Aar. Poul Rosting er nu tredive Aar og lige bleven Kaptajn. En smuk, statelig Mand er han, men skønt mange straalende Pigeøjne har fortalt ham, at der er Kvinder nok, der hellere end gerne vil blive Fru Poul Rosting, er han dog stadig ugift. Den meste Tid af de ti Aar har han været paa lange Togter, dels i Tjeneste i fremmede Lande og nu sidst paa en lang

og farlig Ekspedition. Hans Navn har staaet i alle Bladene og hans Billede med; han er næsten en europæisk Berømthed, og — det ved han selv — en glimrende Karriere ligger for ham.

Der bliver holdt Middage og Fester for ham, og Bladene refererer de Taler, der holdes til hans Ære. Hovedstadens Handelsmatadorer vil selvfølgelig ogsaa hædre denne Landsmand, der har kastet Glans over Fædrelandet, og han bliver inviteret til en stor, elegant Middag med Bal i Handelsklubben. —

Og saa sker det, at han paa dette pragtfulde Bal, hvor han selv er Hædersgæsten, for første Gang efter hint Fødselsdagsbal i Grosserer Holsts Hus møder Edith. Et eneste Nu farer Blodet ham til Hovedet, da han hører hendes Navn nævne, men da han møder hendes Øjne, er han rolig som før. Koket smilende ser hun op paa ham, medens hun indsmigrende spørger ham, om han er saa trofast, at han trods de mange Aars Adskillelse og trods Ære og Virak har husket sin lille Barndoms- og Ungdomsveninde? Han har næsten ondt af hende, da han ser det misforstaaede triumferende Glimt, der kommer i hendes Øjne, da han halvt uvilkaarligt udbryder:

„Ja, Dem, Frøken Edith, glemmer jeg ikke saa let!"

Han ser, at hun er falmet og ældet; de skønne blaa Øjne har tabt Ungdommens Glans, den friske, fine Hudfarve er nu kun tilvejebragt ved Kunst, og hvad der er det værste af det, hendes Ansigt bærer Præg af mange og bitre Skuffelser.

Han ynkes over hende, og saa taler han høfligt og venligt med hende, spørger til hendes Moder, der

ikke er med til Festen, og lover at besøge dem snart. Men da de skilles, ved han, at hun i sit Hjerte er den samme som for ti Aar siden, lige hul og bedragerisk, og han er glad og taknemmelig over, at det Hjertesaar, hun en Gang tilføjede ham, nu er fuldstændig helet.

Samtalen med hende har imidlertid kaldt et andet Minde frem hos ham; han er kommen til at huske paa den lille brunøjede Gerda — hans gamle Værtindes Datter. Han ser endnu saa tydeligt for sig de store, kærlige Barneøjne, der stod fulde af Taarer hin Aften, da de saa op paa ham og pludselig forstod hans Sorg, og den Opfriskning af gamle Minder resulterer i, at han den følgende Dag kører ud for at aflægge Visit hos den gamle Præstefrue. Denne blev uhyre stolt og rørt over at se ham, hun var kun saa ked af, at „lille Gerda, der saa ofte havde talt" om ham, ikke var hjemme; hun havde — beretter den gamle Frue veltalende — faaet Plads ved Telefonselskabet, men hvis Kaptajnen blot kunde vente et Kvarters Tid, saa maatte Barnet være her, og saa drak han maaske i al Tarvelighed en Kop Te med dem?

Poul Rosting vidste ikke, hvordan det var gaaet til, men fra det Øjeblik, han var kommen ind i denne Stue, var der falden en mærkelig Ro og Fred over ham; det var næsten, som var han igen bleven den unge, tillidsfulde Løjtnant med det uerfarne, troskyldige og saa varme Barnehjerte — det, ingen den Gang havde brudt sig om at forstaa.

Han forsikrer den gamle Frue, at han hellere end gerne vil blive, og han søger at skjule den forventningsfulde Uro, der er kommen over ham, og

som kun skyldes det, at han i det ene Vindue ved Siden af en Blomstervase og en Syæske har faaet Øje paa det lille Smykkeskrin, som han for ti Aar siden saa fuld af Haab forærede til Edith Holst. At det har været holdt i Ære, er tydeligt at se, det er saa pudset og saa blankt; den blaa Silkebund er nok falmet, men Solen spiller i de slebne Glassider og lader dem lyse, som var de virkelige Diamanter.

Og saa træder Gerda endelig ind. Nej, aldrig vilde han have troet, at den lille, meget almindelige Pige i sit nittende Aar vilde blive en saadan Skønhed! Men Øjnene, — de søde, kærlige, brune Øjne, de er de samme, og deres milde Glans trænger helt ind i hans stakkels mishandlede Hjerte, hvor i samme Nu en varm og inderlig Følelse fødes.

Gerda straaler af Stolthed og Glæde ved at se ham, og medens Præstefruen er beskæftiget med Tebordet, skotter hun flov og rødmende hen til Vinduet. Aa — hvis han nu har opdaget Smykkeskrinet! Han maa jo kunne se paa det, hvor tit hun har tænkt paa ham!

Og Gerda har gættet rigtigt, thi da hun møder Pouls Blik, slaar hun sit mod Jorden. — —

Og saa er der egentlig ikke mere at fortælle, da enhver jo kan gætte, at da Bladene to Maaneder senere strømmede over af lange Beskrivelser om den unge Søofficers Bryllup og fortabte sig i Lovtaler over den unge, smukke Brud, var det ikke Edith Holst, der mentes, men Gerda, — og der skal kun tilføjes, at det lille, tarvelige og en Gang saa foragtede Smykkeskrin altid havde Hæderspladsen paa den unge Frues Bord. Ja, selv da hun var bleven en gammel, hvidhaaret Admiralinde, kunde hun

faa Taarer i Øjnene, naar hun saa paa det, og mødte hun saa sin Mands Blik, nikkede de to gamle forstaaende til hinanden.

Den lille, fattige Gave, der en Gang var købt i saa stor Kærlighed, har, da den kom i de rette Hænder, bragt det, der ønskedes af den — *Kærlighed!*

„En Dumhed".

Obersten var bleven General, og han og den nybagte Generalinde var naturligvis henrykte, men det var derimod deres eneste Barn, den syv og tyveaarige Frøken Ebba, ikke. Generalen skulde nemlig skifte Garnison og fra den dejlige Hovedstad med alle dens Tillokkelser drage til Provinsen for at „begraves" der, som Frøken Ebba sagde. Hun havde, siden hun fyldte tyve Aar, altsaa i samfulde syv Somre og Vintre, ført en anstrengende, men forgæves Kampagne for at tilvinde sig en Ægteherre. Hun var fattig, men det var dog ikke det, der skræmmede Frierne bort, thi hun var ganske køn, nej, det, der fik dem til at fortrække, var hendes spottende Blik og hendes hovmodige, beregnende Væsen. Alle hendes Veninder var for længst gifte, og ved Faderens Avancement gik det pludselig op for hende, at hun ikke havde lang Tid at give hen. Den forcerede Jagt de sidste Aar havde falmet hende lidt, og nu skulde hun bort fra Hovedstaden, fra det store Marked til den lille By, hvor der naturligvis ikke fandtes et eneste brugeligt Objekt! Hun fik fat i en Vejviser over Byen

og Omegn. Jo, der laa jo Grevskabet „Lykkeseje", — men, desværre! Den unge, kønne og rige Greve havde allerede været gift i flere Aar. Aa, hvor det ærgrede hende! Tænk, hvilket Parti det havde været for hende! Hun saa sig selv køre gennem Provinsbyens Gader i den grevelige, vaabenprydede Ekvipage med Blinker og Topper, trukket af et herligt Firspand! Naa, men han var jo gift — altsaa, maatte hun se, om der ikke fandtes en anden!

Jo — virkelig! Garnisonsbyen havde en eneste rig Officer, en Løjtnant, der havde sine tyve Tusinde Kroner om Aaret i Rentepenge. Ganske vist fik hun at vide, at man i Provinsbyen mente, at han var i Færd med at forlove sig med en ung, fattig, forældreløs Officersdatter, der gjorde Tjeneste som Sygeplejerske paa Byens Hospital, men for øvrigt var i Huset hos Garnisonens Overlæge, for hvis barnløse, midaldrende Hustru hun var som en Datter. Men denne Rivalinde lod sig vist let besejre, mente Frøken Ebba. Løjtnanten havde nok lært hende rigtig at kende, da han i et Par Maaneder havde ligget paa Hospitalet, lidende af en heftig Lungebetændelse. Herta Hessel havde plejet ham saa omhyggeligt og opofrende, at Løjtnanten virkelig var kommen til at holde af hende. Og det betød ikke saa lidt, thi han, der af Naturen var baade paaholdende og egoistisk, havde en besynderlig Mistro til enhver, der viste ham Venlighed. Han troede altid, at den gjaldt hans Penge og ikke hans Person. Herta havde til at begynde med haft ondt af ham; hun syntes, at han, trods sin Rigdom, var et meget ulykkeligt Menneske, og med den alle gode Kvinder egne Trang til at have nogen at

ofre sig for havde hun følt, at hun kunde være nodet for dette Menneske, der var forældreløs og enlig stillet som hun selv. — Og han havde paa sin Side haft en instinktmæssig Fornemmelse af, at den unge Piges venlige Deltagelse over for ham var uden Spor af Bagtanker. Fik han af og til et Anfald af sin gamle Mistro, saa behøvede han blot at se ind i hendes milde, ærlige, graa Øjne for straks skamfuld at slaa sit tvivlende, inkvisitoriske Blik mod Jorden. Da han ved Juletid blev udskreven fra Hospitalet, var han forlovet med Herta Hessel, men hemmeligt; thi han skammede sig for Kammeraterne over sin Inkonsekvens. Han havde nemlig i mange Aar svoret paa, at han aldrig vilde gifte sig og i ethvert Fald aldrig med en fattig Pige, da en saadan naturligvis kun vilde tage ham for Pengenes Skyld. Det var derfor hans Mening, at ingen skulde vide noget om hans Forbindelse med den unge Sygeplejerske, før de til Maj pludselig pr. Kongebrev giftede sig. Han havde saa for Herta udmalet, hvor herligt det vilde blive, naar de straks efter Brylluppet tog paa en lang Rejse til Syden, medens deres Hjem i Garnisonsbyen blev ordnet, og hun glædede sig over at se, hvorledes Kærligheden for hver Dag, der gik, fik ham til mere og mere at glemme sig selv og kaldte alt godt frem hos ham. Men intet kan holdes hemmeligt i en Provinsby, og i alle Kroge hviskedes der om Løjtnantens Forlovelse. Alle var dog enige om, at han var den, der var mest Grund til at lykønske, thi selv om Herta Hessel ikke var nogen Skønhed, saa var hun saa kvindelig sød og havde et saa blidt og indtagende Væsen, at enhver, der kom paa hendes Vej, følte

sig tiltrukken af hende. Hun var saa naturlig, saa fordringsløs og opofrende af Karakter, og hendes gode Hjerte lyste ud af de klare, graa Øjne og det milde Ansigt. — Herta havde, naturligvis med sin Forlovedes Tilladelse, fortalt Overlægens Frue om Forlovelsen, men hun, der kendte Løjtnanten godt, var ikke bleven absolut begejstret.

„Blot du ikke bliver skuffet, lille Herta," mente hun; „han er en Egoist og svag af Karakter."

„Ja, men det er netop derfor, at jeg saa gerne vil hjælpe ham. Husk paa, hvor sørgeligt hans Liv egentlig har været, hvor forladt og ensom han i Grunden er. De fleste Mennesker har kun vist ham Venlighed for hans Penges Skyld, ikke for hans egen, — og tænk paa, hvor grusomt det maa være altid at skulle tvivle om Folks Ærlighed over for en."

„Og du tror, at du kan omvende ham, kære Barn?" smilte Overlægens Frue. „Det er, fordi du holder af ham, og fordi du føler Trang til at ofre dig for nogen, at du ser saa lyst paa alt; men en Mand i hans Alder forandrer ikke saa let sin Karakter, og selv om det gør et Skaar i din Lykke, saa kan jeg ikke skjule for dig, at jeg er bange for, lille Herta, at du bliver skuffet. Et Par nøgterne Øjne ser klarer end et Par forelskede."

Men Herta lod sig ikke rokke i sin Tro paa sin Løjtnant. Det var den første Mand, der havde talt til hende om Kærlighed, og medens hun, som den blide, kvindelige Sjæl hun var, i sin Fantasi udstyrede ham med Egenskaber, han aldrig havde ejet, og fandt de kærligste Undskyldninger for hver lille Særhed hos ham, knyttedes hun i sit Hjerte mere

og mere til ham; — hans Rigdom skænkede hun ikke en Tanke.

Saadan var altsaa Situationen, da den nye General holdt sit Indtog i Byen. Frøken Ebba begyndte straks at sondere Terrainet, og hun var ikke for ingenting Datter af en Mand, der havde brugt mere end en Menneskealder til at udarbejde snedvige Fælder for Fjenden; hun lagde straks sin Slagplan, og derefter rustede hun sig. Der blev indkøbt tidssvarende Ammunition og moderne Skyts, det vil sige Vidundere af smagfulde Dragter og Hatte, og saa begyndte Felttoget.

Den første Maaned ignorerede Frøken Ebba fuldstændig Løjtnanten. Medens alle andre unge Officerer blev indbudte til Generalens Hjem, var der ingen, der tog Notice af ham, og han, der var vant til — paa Grund af sine Penge — at blive meget feteret saavel af Mødre som af uforlovede, unge Piger, var aldeles forbavset over den Behandling, han var Genstand for, og da Frøken Ebba endelig ved et Officersbal, hvor hun i en elegant Pailletdragt og ved Hjælp af alle Kunstens Midler tog sig vidunderlig skøn ud, lod sin Naades Sol skinne paa ham, blev han ganske ør af Glæde. Han inklinerede saa mange Gange for hende, at det til sidst blev helt paafaldende, og først, da han gik hjem fra Ballet, tænkte han med et lille Stænk af Sorg paa Herta, der hver Dag, opofrende og stille passede sin Gerning. Han sammenlignede de to Kvinder med hinanden, og saa skammede han sig over, at han virkelig for den stolte, kolde og fejende Baldame i flere Timer havde kunnet glemme sin lille, milde, beskedne, trofaste Forlovede, og saa beslut-

tede han, at han ikke mere vilde se Frøken Ebba. Men Løjtnanten var, skønt Kriger, ingen Helt af Natur, og Frøken Ebba var et afgjort Feltherretalent. Hun slap ikke sit Bytte, og Løjtnanten kunde ikke forsvare sig. Han prøvede paa at flygte, men der blev nægtet ham Orlov, og Frøken Ebba fortsatte sin Belejring. Hun var jo køn, dristig og sin Modstander ganske overlegen, og medens han for hver Dag, der gik, blev mere og mere svag og modstandsløs, kunde hun notere den ene lille Sejr efter den anden. Efter to Maaneders ihærdig Kamp nedlagde Løjtnanten Vaabnene, og ved et lille, improviseret Aftenselskab hos Generalens blev hans og Frøken Ebbas Forlovelse højtideligt deklareret. Løjtnanten skrev et ynkeligt Afskedsbrev til Herta Hessel, og endnu før Skoven var begyndt at springe ud, stod hans Bryllup, og i Stedet for den lille, fattige Sygeplejerske blev det nu Generalens Datter, han drog til Syden med. — —

Det vilde være uretfærdigt imod ham ikke at sige, at han af og til med Anger og Sorg tænkte paa Herta, — han var ikke uden Samvittighed, men Overlægens Frue havde set rigtigt, han var først og fremmest en stor Egoist og dernæst svag af Karakter og forfængelig. Naar hans Hustru forsikrede ham om, at Herta selvfølgeligt kun havde forlovet sig med ham for hans Penges Skyld, saa troede han hende vel ikke, men det faldt ham dog heller ikke ind at spørge, om h u n ikke s e l v havde gjort det samme. Og omend han ikke vilde lade sig mærke med det, saa smigrede det ham over for Kammeraterne at kunne optræde som Generalens Svigersøn. Af og til under den lange Bryllupsrejse tænkte

han vel nok med et lille Suk paa, at den sikkert var bleven langt behageligere, hvis det havde været den selvopofrende Herta, der havde været hans Ledsagerinde og ikke den myndige, kølige Fru Ebba. — Denne havde, da det ikke længere var nødvendigt at agere, fuldstændig skiftet Ham; hun optraadte nu som den egoistiske, beregnende Kvinde, hun i Virkeligheden var.

Og imedens gik den stakkels Herta og kæmpede med sin Sorg. Den var kommen saa uventet, at den næsten var ved at overmande hende. Og det var hende ingen Trøst, at alle lige fra Overlægens Frue til hver eneste af den lille Bys Befolkning, der kendte hende, viste hende hjertelig Deltagelse og kærlig Medlidenhed. — Hun følte sig saa grænseløs skuffet og ydmyget, og havde hun ikke haft sin Gerning, sagde hun til sig selv, saa var hun aldrig kommen gennem disse bitre Dage. Alligevel længtes hun bort fra Byen. Hun gruede for den Mulighed en skøn Dag at skulle møde det nygifte Par, og da der pludselig en Aften i Juni Maaned blev telefoneret fra „Lykkeseje" efter en Sygeplejerske, og Overlægen spurgte hende, om hun var villig til at tage derud, slog hun straks til. Den unge Grevinde Lykke var paa en Ridetur med nogle Gæster falden af Hesten, der var bleven sky for en Automobil, og hun havde foruden en Hjernerystelse faaet saa alvorlige Kvæstelser, at hendes Liv var i Fare. —

Da Herta sammen med Overlægen traadte ind i Grevindens pragtfulde Sovegemak og saa den unge ligblege, bevidstløse Skikkelse, de grædende Børn og den fortvivlede Ægtemand, da glemte hun sin

egen Sorg, og med den opofrende Deltagelse og inderlige Omsorgsfuldhed, der var hende egen og havde vundet hende saa mange Venner, plejede hun nu i næsten et halvt Aar den dødsyge, unge Kone. Hun følte sig lykkelig ved at kunne glemme sin egen Kval, ved helt at kunne ofre sig for og hjælpe nogle andre stakkels Mennesker, der, omend paa en anden Maade, dog led som hun. Ja, hun gik i den Grad op i sin Gerning, at hun ligefrem kæmpede med Døden om den syges Liv, og det var derfor intet Under, at denne efterhaanden var kommen til at betragte Herta som en hjertenskær Veninde, og til stor Trøst saavel for Greven som for den syge Moder søgte Herta paa alle Maader at erstatte denne hos den tiaarige Søn og de to Smaapiger. —

Men al Hertas Pleje var forgæves; — den havde vel nok trukken Tiden lidt ud, men frelse det dødsdømte Menneske kunde den ikke, og da Efteraarsstormene begyndte at suse gennem „Lykkeeje"s store, skønne Park, da forstod alle, at den stakkels forpinte Kvinde ikke havde mange Timer igen. En af de sidste Dage, hun levede, havde hun en lang, hemmelig Samtale med sin Mand, og samme Dag tog hun det Løfte af Herta, at denne aldrig vilde forlade „Lykkeseje", men i Fremtiden være som en Moder for de tre Børn, hvis Hjerter hun for længst havde vundet. Med taareblændede Øjne lovede Herta at opfylde Grevindens Bøn uden et Øjeblik at tænke paa, hvilke Konsekvenser det kunde drage efter sig. Hun tænkte kun paa, hvor velsignet det var, at hun kunde berolige den stakkels, ængstelige, døende Moder, og hendes Hjerte var fyldt af Taknemmelighed mod Forsynet, fordi det var lykkedes

hende, ved kun at tænke paa de Mennesker, der trængte til hendes Hjælp, at overvinde sin Sorg. Og da endelig den unge Grevinde Lykke en af de sidste Dage i November lukkede sine Øjne for stedse, da syntes Herta, at hendes egen Hjertesorg havde været saa lille mod den, hun her blev Vidne til, hvor en elsket Hustru og en lykkelig Moder i sin fejreste Ungdom blev tagen fra sin Mand og sine smaa Børn.

Grevindens Moder, der var Enke, havde de sidste Maaneder opholdt sig hos sin Datter, og det blev nu bestemt, at hun straks efter Begravelsen skulde ledsage Greven og de tre Børn paa en Rejse til Syden. At Herta, der var bleven ganske uundværlig for dem alle, skulde følge med, betragtede hele Familien som en Selvfølge.

I næsten to Aar var den grevelige Familie borte, og den lille Garnisonsby hørte kun af og til lidt om den. Man fik dog at vide, at Greven efterhaanden, som Tiden gik, overvandt sin Sorg, at den gamle Grevinde befandt sig vel, og at Børnene i Norditaliens milde Klima blomstrede op til ny Livsglæde. At Herta stadig var hos Familien, vidste man, men ellers fik man intet at vide om hende; hvem bryder sig ogsaa om at høre noget om en fattig Sygeplejerske, naar Talen er om en grevelig Familie!

Om Foraaret, to Aar efter Grevindens ulykkelige Fald med Hesten, saa man pludselig, at „Lykkeseje" blev gjort beredt til paa ny at modtage sit Herskab. Fru Ebba og hendes Mand kørte netop gennem Parken, da Malere og Murere begyndte at pudse den imponerende Hovedbygning op, og Fru Ebbas Hjerte snøredes sammen af Ærgrelse ved

Tanken om, at Greven nu var fri, — at hun, hvis hun ikke i sin grænseløse Kortsynethed havde haft saa travlt med at stjæle sin Løjtnant fra den lille Herta, nu havde haft en glimrende Chance til at blive Grevinde. Aa — hvor bittert angrede hun nu ikke sit Hastværk! Paa hele Hjemturen sad hun stiv og kold og gad næppe svare sin Mand; helt inderst inde tumlede hun med en ganske ny Plan, hvortil Skilsmisse fra Løjtnanten skulde danne Indledningen, og saa fordybet var hun i sine Betragtninger, at hun slet ikke mærkede, at Vognen paa ny var kommen ind paa Gaderne, før hun pludselig hørte en munter Stemme raabe Goddag. Det var Overlægens Frue. Hun straalede ligefrem af Glæde, medens hun viftede med et stort Brev. Fru Ebba var da allerede bleven saa meget Provinsmenneske, at hun vejrede en interessant Nyhed, og hun lod derfor Vognen holde.

„Har De hørt det, kære?" udbrød Overlægens Frue. „Grev Lykke er i forrige Uge bleven gift i Florents."

„Hvad er han?" stammede Fru Ebba og stirrede dumt paa hende. „Det er umuligt!"

„Nej," forsikrede Doktorfruen, „jeg har sort paa hvidt for det; her er Brev baade fra den gamle Grevinde, fra Greven selv og fra Herta, — ja, for den nye Grevinde Lykke er nemlig ingen anden end den lille Sygeplejerske, vor kære Plejedatter — Herta Hessel!"

Fru Ebba kunde aldrig senere rigtig huske, hvordan hun den Dag var kommen hjem, men et vidste hun, at hun i mange Nætter efter denne Dag ikke lukkede et Øje af Ærgrelse og rasende Misundelse

„Kan du se," sagde hun til sin Mand, „at jeg havde Ret, da jeg sagde, at din yndige Ungdomskærlighed var en rigtig intrigant Slange! Om jeg begriber, hvordan hun, der hverken er køn eller rig, har baaret sig ad med at blive Grevinde! Hvem skulde have troet, at Grev Lykke kunde begaa en saa kolossal Dumhed som at tage saadan en Ubetydelighed til Hustru!"

Løjtnanten modsagde ikke sin Hustru, det havde han for længst vænnet sig af med, men han sukkede og tænkte, at om nogen havde begaaet en Dumhed, var det vist ham selv og ikke Greven.

„Pascha“.

Frøken Maja Plum bøjede sig ud over Havelaagen — syntes hun ikke bestemt, at der lød Trin paa Vejen oppe fra Herregaarden — Trin, som hun kendte? — Jo, det kunde ikke være andre end ham, og Frøkenens tre og fyrretyveaarige Hjerte tog paa at banke, som om det bare var sytten i Stedet for tre og fyrretyve Aar. Tænk, han kom igen i Dag, det var Søndag, og i Fredags havde han ogsaa været her! Hans Visitter var hyppige i den sidste Tid! Men var det egentlig underligt? Han var ugift og megt ensom — hans Godsforvalter var Enkemand og meget gammel — og havde ikke hun netop købt den lille Villa lige i Kanten af Godsets Park, saa havde han ikke haft et eneste dannet Kvindemenneske at tale med i en hel Mils Omkreds. Han kom igen i Dag! Han satte altsaa Pris paa hende! Det var jo heller ikke undgaaet hendes Opmærksomhed, at hans Spadsereture i den sidste Tid altid blev lagte forbi hendes Hus. Naa, uden at rose sig selv — hun hørte ikke til de kedeligste eller dummeste Kvinder! Hun havde ogsaa holdt sig godt i Overtøj og især med Slør paa vilde man højst tage hende for fem og tredive Aar, og han selv var jo over otte og tredive. — Nu hørte hun

Fodslagene ganske nær ved, og med ungdommeligt Koketteri vendte hun sig om og gav sig til at pille ved Espalier-Roserne, medens hun sørgede for at vende den Side af Profilen til, hun vidste var kønnest.

„God Dag, Frøken Plum!" sagde en dyb, blød Mandsstemme, og en høj, slank Herre standsede uden for Havelaagen og hilste.

Frøken Plum udstødte et lille, barnligt Hvin og gengældte rødmende Hilsenen.

„Godsejeren er ude at spadsere?" stammede hun læspende af Blidhed, medens hun gjorde sig Umage for at se undselig ud.

„Ja," svarede den adspurgte, idet han lod sine rolige, overordentlig kloge, graa Øjne glide hen over Huset, som om han søgte nogen, „jeg syntes, at Vejret passer saa godt til at spadsere i — hverken for varmt eller for køligt — og saa tænkte jeg, at Damerne muligvis havde Lyst til at slaa Følge med mig ned til Stranden."

„Det var rigtignok venligt tænkt af Dem!" svarede Frøken Plum og aabnede Havelaagen, idet hun saa paa ham, medens hun forgæves søgte at lægge Inderlighed i de smaa, kuglerunde, sorte Øjne, der var lige saa kolde og udtryksløse som et Par Stenkulsperler. „Vær saa god at træde indenfor — jeg skal straks være i Tøjet!"

Da hun var forsvunden, gik Godsejeren helt hen til Plænen, kiggede ind i det kinesiske Lysthus og eftersøgte til sidst Højen ud mod Vejen — nej, ikke en Sjæl noget af Stederne.

„Det var da mærkværdigt!" mumlede han. „Hvor kan hun da være, og hvor er Hunden?"

Han fløjtede sagte; nej, heller ikke Hunden viste sig, og „Pascha" plejede dog ellers at sætte over Buske og Hegn og tage enhver Forhindring, naar han kaldte. Nu hørte han Frøken Plums skrattende Stemme given Pigen Ordre til at dække Tebord, til de kom tilbage. Han gik hen imod hende; men idet hans Øjne strejfede Gavlvinduet, fik han lige et Glimt at se af et lille, forgrædt Pigeansigt, omgivet af et mørkt, bølgende Haar.

„Nu er jeg parat!" sagde Frøkenen. „Det skal blive dejligt at røre sig lidt!"

Og hun strakte Fødderne i de nye Støvler, der ikke var fri for at klemme.

„Naa ja — men, Frøken, hvor er Deres Niece — skal Frøken Vitta Marie ikke med?"

Frøken Plums Ansigt blev stramt, og hun glattede ivrigt paa sine Handsker.

„Nej, Hr. Godsejer, hun kommer ikke med i Dag."

„Og Pascha? Den har saa godt af at røre sig."

„Den kommer heller ikke med! Lad os nu blot gaa — jeg skal fortælle Dem det altsammen paa Vejen," føjede hun utaalmodigt til, da hun saa, at han tøvede.

Da han han gjorde Mine til at lukke Laagen op, gjorde hun det selv, og med et lille Smæld faldt den til efter dem.

„Aa, hvor Luften dog er dejlig!" udbrød Frøkenen sværmerisk. „Og hvor her er stille og yndigt!" sukkede hun.

„Hvad var der i Vejen med Deres Niece, Frøken. Jeg saa hendes Ansigt et Sekund oppe i Gavlvinduet — hun saa ud, som om hun havde grædt."

„Der er det i Vejen med hende,“ svarede Frøken Plum, ærgerlig over at blive reven ud af sin blide Sindsstemning og ganske glemmende at beherske Ansigt og Stemme, „at hun er det utaknemmeligste Væsen, der kan vandre paa denne Jord! Himmelen skal vide, at jeg ikke gjorde mig store Forventninger om hende, da jeg, presset og pint, som jeg blev, endelig indvilligede i at tage hende her i Huset for en Tid; men slet saa gruføld havde jeg dog ikke tænkt mig, at hun var.“

Godsejeren gik og saa ned i Jorden, medens han med sin Stok slog til Smaasten paa Vejen.

„Er hun virkelig saa slem?“ spurgte han. „Hun ser saa sød og uskyldig ud.“

„Hun sød og uskyldig!“ pustede Frøkenen foragteligt. „Hun er en rigtig Pjanke, er hun, og fordringsfuld og ubetænksom!“

Og nu fik Godsejeren en lang Beskrivelse af alle Vitta Maries Udyder.

Frøken Plum var ved sin Broders Død gaaet ind paa at tage hans ældste Datter i Huset — hun var ikke den, der gik af Vejen for en god Gerning, omend hendes Valgsprog rigtignok var, at den Sten, man ikke kan magte, skal man lade ligge. Men hun havde da rigtignok heller ikke tænkt sig, at Pigebarnet slæbte saadan en Køter med sig, og hun havde mindst anet, da hun endelig gav Tilladelse til, at Hunden maatte følge med, at det var en Kammerat saa stor som en Kalv. Det, maatte man indrømme hende, var lidt for ubeskedent. For øvrigt burde hun ikke have ventet sig andet fra den Kant — det var Moderen op ad Dage! Hun havde været lige saadan — hængt over Dyr og

snavsede, fattige Børn og aldrig tænkt paa, at den Dag kunde komme, da hun selv maaske maatte være glad, om hun havde den Mad at proppe i sine egne Børn, som Vitta Maries forslugne Drabant af en Hund satte til Livs! Nej, men „den, der giver, til han tigger" — o. s. v. Nu sad hendes Broderkone Enke med fire yngre Børn, og det kneb vist svært. Den øvrige Familie holdt den tyveaarige Søn til Studeringerne, og saa havde Frøken Plum i Stedet for rede Penge lovet at give Vitta Marie Ophold hos sig, men, vel at mærke, kun til hun fik lært saa meget Husvæsen af gamle Marthe, at hun kunde paatage sig en Plads — ikke en Dag længere vilde hun beholde hende. Desværre var der lange Udsigter; thi Pigebarnet havde hverken Anlæg for eller Lyst til det huslige.

„Nej," sluttede Frøkenen, „jeg skulde aldrig have taget hende! Saadan en syttenaarig Pige er et Kors og en Plage. Jeg skulde have fulgt mit gamle Ord: ‚Den Sten, man ikke kan løfte', o. s. v. Naa, man kan jo ikke gøre for, at man har Hjertelag — vel?"

Godsejeren havde med et underligt, bedrøvet Smil hørt paa Frøkenens lange Ordstrom uden en eneste Gang at afbryde hende. Nu saa han op.

„Ja, men sig mig da, Frøken, hvad gør hun egentlig?"

„Hvad hun gør?" gentog Frøken Plum ærgerligt. „Hun irriterer mig og gør Ulykker!"

„For Eksempel, Frøken?"

„Naa ja, for Eksempel har hun i Gaar fuldstændig ødelagt mit nye, smukke Spisestuebord — komplet ødelagt det!"

Godsejeren saa forbavset paa Frøkenen.

„Hvordan bar hun sig ad med det?"

„Det skal jeg sige Dem. Som jeg fortalte før, gaar hun hver Dag i Køkkenet for at lære at lave Mad. Nu har Marthe flere Gange vist hende, hvordan hun skal ælte vor Søndagskringle, og i Gaar Morges, medens Marthe gik til Slagteren, skulde Vitta Marie saa ælte Dejgen. Hun paastaar, at hun ikke kunde finde Dejgtruget, og i Stedet for tager hun saa en Gryde, en af dem med *fire store Jærnfødder under;* men lille og spinkel, som hun er, kunde hun jo ikke naa at ælte i den, naar den stod paa Køkkenbordet. Hvad gør hun saa? Jo, hun breder Aviser over mit yndige Egetræsbord, sætter Gryden derpaa, lægger sig paa Knæ ved Siden af den og ælter løs af alle Kræfter, medens Gryden rokker og danser hen over Bordet. Saadan fandt jeg hende, og da vi fik Gryden og Aviserne af, kan De nok forestille Dem, hvordan Bordet saa ud."

„Men hvad sagde da det ulykkelige Pigebarn, da hun saa det?"

„Ja, hun forsikrede jo, at hun ikke havde gjort det med Vilje, og saa græd hun jo; men da vi fik Kringelen ud af Ovnen, viste det sig oven i Købet, at hun havde glemt at komme Bagepulver i — fordi hun blev saa forfjamsket over, at jeg skændte, sagde hun — men Kringelen er saa haard som en Sten, lige til at gaa paa. Nu ved De Grunden til hendes Stuearrest, og naar hun ikke er til Stede, lukker vi altid Pascha inde i Skuret."

„Stakkels, lille Pige!" mumlede Godsejeren og rystede paa Hovedet.

Men han kunde ikke lade være at smile ved Tanken om det kostelige Syn, det havde været: Vitta Marie knælende paa Spisebordet, med sit lille, søde, fine Ansigt bøjet over Gryden, medens de smaa Hænder ivrigt bearbejdede Dejgen.

„Og saa spiser den Hund mig ud af Huset!" tilføjede Frøkenen.

„Ja, men det er et dejligt Dyr, Frøken — sjælden klog og fin."

Frøken Plum kom nu i Tanker om, at der var bedre Samtaleemner end Vitta Marie og Pascha, og hun førte nu Talen hen paa, hvor ensom Godsejerens Tilværelse egentlig var, o. s. v.

Den Aften gjorde Vitta Marie flere Opdagelser. Hun opdagede, at Godsejeren hverken var saa gammel eller saa tvær, som hun først havde syntes. Hun opdagede, at han havde et Par rare, næsten skælmske Øjne, og hun saa saa længe paa hans smukke, bedrøvede Mund, at hun til sidst tænkte — — nej, det er bedre ikke at sige, hvad hun tænkte; men hver Gang han med sin fine, velplejede Haand klappede Pascha, der laa ved hans Fødder, for Blodet hende til Hovedet af Glæde. Og da hendes Tante gik fra Bordet for egenhændig at skænke den kære Gæst's Te, og denne saa, benyttende Lejligheden, stjal en vældig Kotelet fra det landlige Aftensbord og stak den i Munden paa hendes sultne Ven, sendte hun ham rørt og taknemmelig et straalende Blik.

Den Nat drømte Vitta Marie om Godsejeren og Pascha — hun og de to var sammen. *Han* saa ikke længere bedrøvet ud, *hun* selv var lykkelig, som da hendes Fader levede, og Pascha var mæt. Men Tanten blev i Drømme pint og plaget af et mægtigt

Brudeslør, som hun ikke kunde faa til at sidde, og hvis Genstridighed truede med at lade hende komme for silde ud til den høje, smukke Mand med det tungsindige Smil, som ventede paa hende uden for Havelaagen. Godsejeren saa i Drømme kun en ækel, stor Edderkop, der var lige ved at rive Vingerne af en nydelig, lille Flue, som han akkurat naaede at frelse, før han vaagnede.

De følgende fjorten Dage var Godsejeren hver Dag Gæst i Frøken Plums Hjem. Frøkenen betroede sig selv, at kom hendes Lykke end sent, kunde den dog aldrig være kommen bedre, og hun tumlede i Tankerne med „Godset“, Udstyr, Møbler, Dragter og Bryllupsrejse og glemte alt, kun ikke at skænde paa Vitta Marie og at paase, at Pascha kun fik sin reglementerede Rundtenom Fedtebrød tre Gange daglig. Vitta Marie greb sig gentagne Gange i at stirre op mod Herregaardsvejen, og Pascha sprang højt i Vejret af Glæde, naar den kærkomne Gæst nærmede sig.

* * *

Godsejeren var paa Vej til Frøken Plum. Han gik langs det høje Æblerosehegn, da han pludselig bag det, inde i en Krog af Villaens Have, hørte en blød, klar Stemme, der var ham saa velkendt, og som — det gik i dette Øjeblik op for ham — han syntes, han kunde høre paa til sit Livs Ende.

„Kære, lille Pascha,“ sagde Stemmen, „Faders fine, kloge Hund, min eneste Erindring hjemmefra — skal du virkelig skydes! Her er der ingen, der bryder sig om Dyr — ingen, der tænker paa, at du

reddede lille Ejnar, da han var ved at drukne, og at du er saa klog og vagtsom! Her sulter man dig — her, hvor der er nok af alt, og jeg kan ikke hjælpe dig!"

Her gik Stemmen over i Graad; men lidt efter begyndte den igen i en Tone, som naar man trøster et Barn:

„Se, hvis jeg nu var ældre og køn, Pascha, saa kom der maaske en rig, smuk Mand og friede til mig, og naar han saa sagde: 'Frøken Vitta Marie, jeg tillader mig at anholde om Deres Haand', saa vilde jeg sige — hvis jeg da kunde lide ham, hvis han havde saadan en køn, bedrøvet Mund og saadanne kloge, gode Øjne — saa vilde jeg sige: 'Ja Tak, men kun paa den Betingelse, at Pascha følger med.' Men der kommer ingen, Pascha — det er kun i Romanerne, det gaar saaledes til."

Det gik maaske først nu op for Manden bag Æblerosehegnet, at det ikke er smukt at lytte; thi han gik et godt Stykke tilbage ad Vejen, hvorfra han var kommen. Han saa dog ikke i mindste Maade brødebetynget ud. Ved en Lavning i Hegnet standsede han, sprang over det, og faa Minutter efter stod han foran Vitta Marie, der sad paa en Græsbænk, med Paschas Hoved i sit Skød. Godsejeren spurgte til Frøken Plum, fik at vide, at hun skrev Breve i det kinesiske Lysthus, klappede saa Pascha, der kælent strøg sig op ad ham, og satte sig dernæst paa Græsbænken hos Vitta Marie.

„Sig mig saa, hvad der er i Vejen med Dem og Pascha!" sagde han ganske naturligt. „Jeg kan jo se, at De har grædt — saa maa da enten De eller Hunden have forset sig."

„Ja," sukkede Vitta Marie og tørrede Øjnene, „De har Ret — denne Gang er det Pascha."

„Fortæl mig det alt sammen!" bad han.

Og Vitta Marie fortalte.

„De ved jo nok, at Pascha altid er sulten! Tante kender jo ikke til Hunde; hvis hun vidste —."

„Jeg forstaar," nikkede Godsejeren, „Pascha var sulten — hvad saa?"

„Ja, saa i Gaar ligger han i Køkkenet, da den lille Bypige kom hjem og skulde have sin Middagsmad. Marthe Kokkepige øser en hel svingende fuld Tallerken gule Ærter op til hende, og hun sætter sig paa Brændekassen for at spise; men der var intet Brænde i Kassen, og idet hun sætter sig paa Kanten, faar hun Overbalance, vælter om i den og slaar Tallerkenen med Ærterne lige op i sit Ansigt. I samme Nu farer Pascha hen og slikker hele hendes Ansigt af — han slikkede og slikkede, til det var ganske rent. Men Pigen skreg jo, og Tante kom, og der blev et Hus! Ingen af dem forstod, hvor pænt det var af Pascha, at han, uagtet han var saa sulten, ikke rørte hendes Ærter, før de var spildte."

„Og det er det hele?" spurgte Godsejeren, idet han bøjede sig over Pascha for at skjule et Smil.

„Aa nej," stønnede Vitta Marie hovedrystende, „der er meget mere endnu! I Dag skete det værste. Pascha fik til Straf for i Gaar intet Brød i Aftes og heller ikke i Morges, saa han var jo endnu mere sulten end ellers. Vi skulde have Suppe til Middag, og den var lavet med Boller og Grønsager og stod færdig i Gryden ved Siden af Komfuret. Kødet stod i den lukkede Ovn. Saa gaar Marthe et Øjeblik ud — og for første Gang i sit Liv stjal Pascha

— *han drak hver Draabe af Suppen!* Tænk, den varme Suppe — at han ikke skoldede sig! Er det ikke grueligt? Men han var saa sulten! Aa, De skulde have set Tante!"

„Saa han spiste hele Middagsmaden!" lo Godsejeren. „Ja, saa kan jeg ærlig talt nok forstaa, at hun er bleven gnaven."

„Det er meget værre endnu!" afbrød Vitta Marie ham. „Marthe havde gemt lidt Bolledejg; saa fik hun Ordre til at koge Mælk og lave Bollemælk i Stedet for Suppen. Det gjorde hun; men ligesom hun havde slaaet den op i Terrinen, kalder Tante paa hende, og da hun kommer ud igen, saa har —."

„— Pascha ogsaa gjort Besked paa Bollemælken!" fortsatte Godsejeren og lo, saa det klukkede i ham. „Nej, ved De hvad, Frøken, det er for utroligt!"

„Det er virkelig sandt!" nikkede Vitta Marie med et Ansigt saa alvorligt som en Domkirke.

„Og nu vil Tante have, at Slughalsen skal skydes?" spurgte den lattermilde Tilhører og saa vist paa Vitta Marie.

Denne nikkede blot med store Taarer i Øjnene.

„Se, der er jo rigtignok en Udvej!" begyndte Godsejeren efter en lille Pause. „*Jeg* kunde jo tage ham — De ved, at han vil faa det godt hos mig."

Vitta Marie saa hastig op paa ham; men uden at vide hvorfor, slog hun straks Øjnene ned, da hun mødte hans Blik.

„*Smuk* kan jeg vist ikke kaldes," vedblev han, „og jed ved heller ikke, Frøken Vitta Marie, om jeg har *kønne* og *kloge* Øjne; men *det* ved jeg, at skal min *bedrøvede* Mund nogen Sinde lære at smile,

saa maa det være af Dem. Ja, jeg vil gerne tage Pascha — men paa den Betingelse, Frøken Vitta Marie, at De følger med! — Husk nu, at De skal svare: 'Ja Tak!', hvis De da kan lide mig!"

Men Vitta Marie svarede slet ikke. Alligevel maatte hendes Bejler have læst et Svar, der tilfredsstillede ham, i hendes Ansigt, der blussede af Undseelse, Forvirring og ubeskrivelig Jubel; thi han hviskede ganske sagte: „Min egen, kære, lille Pige!", idet han sluttede hende i sine Arme for først at give Slip paa hende, da Paschas høje, henrykte Gøen havde kaldt Frøken Plum til.

Og her er det bedst at stoppe op; thi at beskrive det, hendes Aasyn udtrykte, og de Følelser, hvormed hun betragtede den lille, lykkelige Gruppe, det mægter min ringe Pen ikke, og — for at bruge Frøkenens eget Valgsprog — „den Sten, man ikke kan løfte, skal man lade ligge".

„Bandholm Kaffe".

Det var under et Besøg i Byen N . . . . ., at efterfølgende, lille Historie kom til in Kundskab, og da jeg, trods det, at jeg er gammel Pebersvend, har en Svaghed for alt, hvad der smager af Romantik, — for alt det, som man kalder „et mærkeligt Spil af Skæbnen" eller „en forunderlig Himmelens Tilskikkelse", saa nedskrev jeg den og vil nu blot haabe, at de, der engang faar den at læse, vil synes lige saa godt om den, som jeg gjorde. En Fordel har den i ethvert Fald frem for mange andre Historier, — den er sand.

Jeg var, som allerede nævnt, kommen til N. . . . . for at søge en ledig Adjunktplads ved Latinskolen, men var saa uheldig ikke at træffe Rektoren hjemme og maatte derfor bestemme mig til at overnatte i Byen. Efter at have spist tidlig til Middag, sad jeg i Hotellets Restaurant og trak Tiden ud over min Kaffe.

Ikke et Menneske kendte jeg i Byen, og jeg belavede mig derfor paa at tilbringe en rigtig kedelig Aften. Jeg greb efter en Bunke Aviser, der

laa paa et Bord ved Siden af, og opdagede neden under dem den sidste nye Hof- og Statskalender. Den Bog kan jeg godt lide, thi kommer man til en fremmed By, behøver man kun at faa fat paa den, — straks ved man Besked. Den fortæller en, hvem der er Provst, Præst og Degn, hvem der er Doktor, hvem der sidder i Byraadet, og hvem der ligger i Garnison der — kort sagt — den sladrer om alt og leder ofte til, at man opdager en god Ven i en By, hvor man tror ikke at finde en eneste Bekendt.

Saadan gik det netop mig.

Blandt Garnisonens Officerer stødte jeg paa Navnet Robert Flink, Kaptajn, og glad blev jeg, thi nu vidste jeg, at traf jeg blot min brave Ven hjemme, saa behøvede jeg ikke at ængste mig for at komme til at kede mig den Aften. Rigtignok havde jeg ikke set ham i en Snes Aar godt, — det vil sige, siden han og jeg var unge Lømler paa en seksten— sytten Aar, men den Gang havde vi ogsaa været gode Venner, og kun vore forskellige Livsveje havde ført os fra hinanden i de mange Aar. Da jeg sidst saa ham, var han Søkadet. Sin Eksamen havde han da netop bestaaet med Glans, men mærkeligt nok lod han alligevel ret utilfreds med Tilværelsen, og kort efter hørte jeg, at han, til sine overordnedes store Forbavselse, havde taget sin Afsked fra Marinen og var gaaet til Koffardis. Jeg hørte ogsaa en meget romantisk Forklaring herpaa, og den var, naar man kendte Robert Flink, ingenlunde utrolig. Han var en meget brav og trofast Kammerat mod os alle, men hans bedste Ven var imidlertid en lidt yngre Dreng, der skulde være Søkadet som han selv. De havde gjort et Par Togt sammen og var uad-

skillelige. Robert var forældreløs og havde intet andet Tilhold end en gammel, sær og gnaven Formynder, der forvaltede den meget lille Formue, som akkurat kunde ventes at ville være opbrugt, naar Roberts sidste Eksaminer var tagne. Han klarede sig stolt til Søs, og den Eksamen, der afholdtes efter endt Togt, bestod han som allerede nævnt udmærket. Vennen derimod faldt igennem og blev af sine velhavende Forældre som en Slags Straf for sin Dovenskab sendt til Søs om Bord paa et Skib, som blev ført af en god Ven af Familien, og som netop skulde en behagelig Tur til Middelhavet.

Robert sørgede umaadeligt over Tabet af sin Ven. Han var meget enligstillet, sjælden trofast og netop i den Alder, hvor Drenge begejstres og slutter varme Venskaber, — alt dette i Forening kan maaske nok forklare det meget overilede — for ikke rent ud at sige taabelige — Skridt, som han nu gjorde. Han forlangte sin Afsked fra Marinen. Han savnede sin Ven, han vilde gaa til Koffardis som Vennen, maaske de saa senere kunde komme til at fare paa Skib sammen, — kort sagt — naar hans Ven ikke kunde blive i Marinen, saa vilde han heller ikke være der. Nu kan man spørge om, hvad hans Formynder sagde til det, og saa kan jeg kun svare, at det jo var en gammel Mand — ikke alle føler et Ansvar lige tungt, — mente Robert endelig, at det var til hans Lykkes Fremme, at han kom væk fra Marinen — saa kunde han jo gerne faa sin Vilje. Naa — hvorom alting er — Robert kom til Søs, og jeg tabte ham af Syne. Jeg tænkte mig ham nu som en rask Søkaptajn, Fører af et flot Skib, og blev derfor meget overrasket ved at erfare, at han i Ste-

det for var havnet som Kaptajn her i Garnisonen. Hans Ven — ham, han ofrede sin Stilling — har jeg derimod ofte hørt nævne; han er en meget læst Forfatter — saa almindelig kendt, at jeg slet ikke vil nævne hans Navn. —

Naa — jeg gik altsaa ud for at opsøge min gamle Skolekammerat og traf ham saa ganske lig sig selv fra Drengeaarene. Han blev umaadelig glad over at se mig, rystede hjerteligt min Haand og saa saa inderlig fornøjet paa mig med sine blaa, trofaste Øjne, at jeg blev helt varm om Hjertet ved det. Han var, hvad jeg ikke havde Idé om, gift, havde det hyggeligste Hjem, og at dømme efter det straalende Smil, hvormed han præsenterede sin Frue for mig, maatte han sikkert være meget lykkelig. Han havde fire dejlige Børn, og ved Aftensbordet gjorde jeg Bekendtskab med hans Svigermoder, en sjælden prægtig, gammel Dame. Jeg befandt mig udmærket i denne Familiekreds. Robert og jeg opfriskede Minderne fra Skoledagene og manglede ikke et Øjeblik Stof til Samtale. Kun var det mig paafaldende, at han slet ikke berørte sin korte Søkadettid eller nævnede et eneste Ord om Vennen fra hine Dage. Jeg sad og var saa inderlig nysgerrig efter at faa at vide, hvorfor han for anden Gang havde svigtet Søen, og hvordan det i det hele taget var gaaet til, at han nu sad her som Landofficer i et smukt Hjem med en elskværdig Kone og en rar Svigermoder (for en Pebersvend er det nu altid en Gaade, hvordan andre kommer ind i Ægteskabets Havn). Men saadan gaar det, man taler om alt andet mellem Himmel og Jord, — det, der mest interesserer en, nævner man slet ikke.

Saa kommer Fruen paa rigtig „Provinsvis", som hun sagde, med Kaffe til os. Jeg er nu en stor Ynder af denne oplivende Drik, og den, min Vens Hustru bød paa, var usædvanlig god og velsmagende; den havde en Smag og Aroma, som kun en virkelig Kender og Ynder forstaar at værdsætte. Jeg udbrød i begejstrede Lovtaler over den, og Fruen smilende og nikkede til sin Mand. —

„Ja — Kaffen er udmærket," sagde han, „det er næsten Bandholm Kaffe."

Hans Svigermoder lo, og jeg spurgte interesseret, om det Navn, han nævnede, var et særlig fint Kaffemærke, men saa lo de alle tre hjerteligt ad mig.

„Nej," forklarede den unge Frue, „det er kun saadan et Udtryk, min Mand har; — det skriver sig fra noget Kaffe, som han engang drak, og som han aldrig kan glemme."

„Var den maaske saa stærk, at du blev syg af den, — eller drog den andre skrækkelige Følger efter sig?" spurgte jeg ivrigt.

„Ja, Følger havde den," indrømmede min Ven, „men man kan dog vist næppe kalde dem skrækkelige!" Og han smilte lunt hen til sin Svigermoder.

„Fortæl du meget hellere din Skolekammerat Historien om den Kaffe," sagde den gamle Dame og nikkede mildt; „jeg kan se paa ham, at han holder meget af at høre 'Historier'."

Og da jeg ivrigt bekræftede hendes Udsagn, indvilligede Robert Flink endelig i at fortælle Historien om „Bandholm-Kaffen".

„Du husker maaske nok," begyndte han lidt stille, „at jeg gik til Koffardis, da jeg tog min Af-

sked som Søkadet. Jeg fik Hyre som Jungmand om Bord paa Briggen 'Alerte'. Vi gjorde et Par smaa Ture i Løbet af Sommeren og gik saa i November med Ballast til Bandholm; herfra skulde vi saa gaa til England med Hvede. Det var en meget streng Vinter, og som du maaske nok kan forstaa, var det en temmelig ubehagelig Forandring for mig at komme fra et smukt, pudset Orlogskib om Bord i saadan en almindelig, tarvelig Skude, — at blive simpel Jungmand efter at have været Søkadet! Jeg havde nu imidlertid taget min Beslutning, — det kunde ikke gøres om — jeg maatte holde Pinen ud — men jeg havde jo blot behøvet at gøre en Rejse for at opdage, hvor frygteligt jeg havde degraderet mig selv. — Ham — du husker — min Ven fra de Dage — havde jeg lige haft Brev fra, — han var i god Behold hjemme, nok saa fornøjet og glad, optaget af alt andet end af mig. Han skulde nu studere; vore Drengeplaner om en prægtig Sømandsfremtid og Drømme à la Marryat kaldte han for Pjank og Narrestreger, — han vilde nu hænge i for at blive til noget, og han raadede mig til at gøre det samme. Jeg — der havde kastet mig selv ud fra en fast Stilling, og som nu ikke ejede en Skilling til at begynde forfra med! Naa — det vilde være dumt at bebrejde ham noget; han kunde jo ikke gøre for, at jeg var taabelig og overspændt, som det senere blev kaldt. Du forstaar altsaa, at mit Humør ikke var videre lystigt paa den Rejse. I Køgebugt havde vi en skrækkelig Storm, og jeg maatte til Tops for at rebe, og hele Turen var saa uhyggelig med Snetykning og Frost, at den nok skulde svale al overspændt Venskabsfølelse og Sømandsromantik. Jeg

forstod nu, hvor forfærdelig overilet og letsindigt jeg havde baaret mig ad. Jeg havde haft en Værdi i min Haand, og jeg havde kastet den bort af et Drengelune. At min Formynder ikke forhindrede mig i at bære mig galt ad, var beklageligt — men Skylden var dog først og sidst kun min egen. Ja — paa denne haarde Rejse til Bandholm lærte jeg til Gavns — for hele mit Liv —, hvad det vil sige at angre.

Bandholm var den Gang kun en almindelig Ladeplads med een eneste Gade af smaa, lave Huse. Vi lossede hele Dagen Grus ud, og jeg sled, saa mine Fingre sad i det blodige Kød; de var endnu ikke rigtig vant til saa haardt Arbejde — og der var tilmed gaaet Frost i dem. — Søndagen havde vi fri. Jeg klædte mig paa, gjorde mig saa pæn, jeg kunde, og gik i Land. Jeg drev om alene, gik en Tur, til jeg blev træt, stod af og til og saa ud over Vandet — følte mig usigelig ensom og var vistnok det, man kalder temmelig fortvivlet. Jeg var kommen til at fryse, var ogsaa bleven sulten, og da jeg paa Udturen havde passeret en temmelig anseelig Kro, skyndte jeg mig hen til den. Krostuen var til min Glæde tom, og den var oven i Købet dejlig varm. Rigtig hyggelig saa den ud med det sandbestrøede Gulv, det store, runde Bord i Midten og den pæne Skænk med de brogede Glas og Flasker paa Hylden bagved. En ganske ung Tjenestepige sad ved den.

Jeg bad høfligt om en Kop Kaffe med Franskbrød, og hun lukkede Døren op til et Sideværelse og lod Ordren gaa videre. Lidt efter blev Kaffen rakt ud til hende af en yngre Kone med et sjældent

klogt og venligt Ansigt. Jeg var bedrøvet og forkommen, og som den Kaffe smagte mig, kan jeg ikke beskrive. Saa snart jeg havde drukket den, bad jeg om en til. Pigen lod rolig Ordren gaa videre, og Kaffen blev bragt ud paa samme Maade. Jeg rejste mig og betalte, — hver Kop kostede en Mark, og jeg lagde seks Skilling i Drikkepenge. Saa gik jeg atter ud i Kulden og ærgrede mig over, at jeg ikke kunde blive siddende derinde i den varme Krostue og drikke Kaffe hele Eftermiddagen, men jeg syntes, at det var saa flovt at blive ved at bestille Kaffe. Men da jeg havde gaaet Byens Gade igennem en Gang, havde jeg faaet Mod; jeg traadte atter ind i Kroen og forlangte nok en Kop Kaffe. Lidt forundret saa Pigen paa mig, men denne Gang kom Krokonen helt ud til Skænken med Bakken, — hun vilde se, antager jeg, hvem det var, der saadan, forstod at goutere hendes Kaffe. Hun gav sig noget at bestille, medens hun af og til skottede til mig. Hvis hun ikke havde været der, havde jeg bestilt en Kop til; nu gik jeg, da jeg havde drukket. — Men jeg kunde ikke glemme den brune Drik, — den var saa velsmagende og saa omhyggelig serveret, og jeg sad saa lunt i den stille Stue, — saa næppe var jeg ude, før jeg fortrød min dumme Generthed. Efter en ny lille Runde i Byens Gade vendte jeg tilbage og bestilte den fjerde Kop Kaffe, og denne Historie gentog sig to Gange til! — I alt drak jeg den Søndageftermiddag i Bandholm Kro seks Kopper Kaffe!

De to sidste Kopper serverede Krokonen selv for mig. Alle Tjenestefolkene var fri med Undtagelse af den lille Tjenestepige, og hun var bleven saa lystig over den besynderlige Søndagsgæst, at hun

ikke kunde holde Bakken for Latter. Men hendes saarende Munterhed glemte jeg helt — takket være hendes prægtige Madmoder. Da hun bragte mig den femte Kop, henvendte hun et Par venlige Ord til mig, og da jeg kom igen for at nyde den sjette, kom vi rigtig i Passiar med hinanden. Pigen var nu borte, og vi sad alene ved Bordet i den store Krostue, medens en lille 10—11 Aars Pige hele Tiden stod ved Siden af sin Moder og stirrede paa mig.

Jeg ved ikke, hvordan det kom, om det var de milde Øjne, der var Skyld i det — eller den blide Stemme, eller at det var alene den moderlige Venlighed, som den prægtige Kone viste mig, — nok er det, — inden den sjette Kop var drukket, havde jeg fortalt hende saa meget om mig selv, som der var at fortælle, og aldrig har jeg hørt saa kloge og gode Ord som de, den fremmede Kone hin Søndag talte til mig. Hun forstod saa fint, — hun trøstede saa taktfuld, — hun hørte til den Slags Mødre, der bliver Moder for hvert Barn, der kommer paa deres Vej, og som trænger til en Moders Hjælp, Raad og Beskyttelse.

Den Eftermiddag i Bandholm Kro med den prægtige Krokone, den søde, lille Pige — og den dejlige Kaffe glemte jeg ikke saa snart; den blev et helt Lyspunkt for mig, og jeg overdriver ikke, naar jeg siger, at den Opmuntring og venlige Deltagelse, som den rare Kone havde vist mig, var det, der paa hin Dag, da jeg følte mig saa ulykkelig ved min Tilværelse, gav mig Mod til at prøve igen at komme frem paa den Vej, hvor jeg havde begyndt. Efter et Par Rejser opgav jeg Søen, gik tidlig ind som Soldat og blev Officer.

Ofte havde jeg tænkt paa min Søndagskaffe i Bandholm og paa det Velvære, jeg havde følt i den hyggelige Krostue, og jeg havde besluttet, at jeg engang vilde tage derhen, opsøge Krokonen og drikke Kaffe hos hende igen. — Naturligvis blev det opsat og opsat. Men saa kom jeg en Aften i Teateret. Det var til en Opera, og ligesom Gassen var dæmpet og Ouverturen begyndt, kommer der to Damer ind og tager Plads ved Siden af mig. Jeg har altid haft en sær Hukommelse for Stemmer, og da de to Damer vekslede et Par Ord med hinanden, var jeg vis paa, at jeg havde hørt den ældre Dames Stemme før. I Mellemakten saa jeg paa dem, den gamle Dames Øje mødte mit, og straks fløj min Erindring ti Aar tilbage i Tiden — til Bandholm Kro — til de seks dejlige Kopper Kaffe og til den mageløse Krokone! Hun saa lidt forbavset paa mit imødekommende Smil, men saa snart jeg havde sagt et Par Ord, lagde den unge Pige sin Haand paa hendes Arm og sagde:

'Men Moder — husker du ikke, — det er jo Sømanden, du saa ofte har talt om, — ham, der drak de seks Kopper Kaffe!'

Saa var vi paa hjemlig Grund, og nu behøver jeg vist ikke at fortsætte — ja, vel ikke engang at præsentere Krokonen og hendes Datter for dig, — thi du har vist for længe siden gættet, at de nu tilhører mig begge to."

Jeg trykkede varmt min Vens Haand til Tak for Historien. Nu forstod jeg, at Prædikatet „Bandholm Kaffe" var den højeste Ros, han kunde give den herlige Drik, og jeg skal kun tilføje, at jeg, da jeg virkelig var saa heldig at faa den Plads, jeg

søgte, og blev en jævnlig Gæst i min Barndomsvens Hjem, selv altid gav den liflige, brune Drik, som Husets Frue skænkede for mig, dens engang anerkendte Hædersnavn.

Afdansningsballet.

Mellem et broget Virvar af Barndomsminder er der een lille Hændelse, der for mig skiller sig klart ud fra alle de andre. Hvor gammel jeg end bliver, saa tror jeg, at den bestandig vil staa lige levende for mig, fordi den ganske uventet fik Indflydelse paa min senere Livsskæbne.

Min Fader var Lærer ved Latinskolen i en større Provinsby og havde 6 Børn, hvoraf jeg var Nr. 3 og eneste Pige. Han sad som de fleste Lærere i smaa Kaar, og Verbet „at spare" blev i vort beskedne Hjem konjugeret til Gavns. Ikke desto mindre vilde baade Fader og Moder nødigt, at vi skulde staa alt for meget tilbage for andre Børn af vore Lige, saa de anstrengte sig af yderste Evne, for at vi Børn kunde være nette i Klæder, og de sørgede for, at vi, navnlig jeg som eneste Datter, lærte at spille og at danse.

Allerede i 7 Aars Alderen kom jeg paa Danseskole, hvor jeg viste mig meget lærenem, maaske fordi jeg straks elskede Dansen. — Intet var dog herligere, syntes jeg, end til yndig Musik at svæve rundt i Salen, og da jeg var en spinkel og let, lille

Person, var jeg meget søgt af de smaa Kavalerer. Jeg vidste godt, at jeg ikke var nogen Skønhed, jeg var som sagt spinkel — „mager og ranglet", sagde mine Skolekammerater — og mit lille, skarpe Ansigt blev just ikke oplivet af mine alt for alvorlige Øjne. Vi Børn havde set saa megen Alvor i vort Hjem, det, tror jeg, var Grunden til, at vi altid var saa stille, ikke muntre og lystige som andre Børn. Jeg gik da ogsaa for at være „en sær en" — kun naar jeg dansede, blev jeg en anden — naar jeg hørte Musikken og begyndte at svinge mig rundt til dens Toner, var det, som om en hel ny, vidunderlig skøn Verden lukkede sig op for mig. Intet Under derfor, at jeg hver Vinter glædede mig, naar Danseskolen begyndte, særlig da til det afsluttende Bal.

Jeg havde en Kavaler, der flere Sæsoner igennem var min trofaste Ridder. Det var vor Huslæges Søn, en lang Dreng med mørkt, bølget Haar og et smukt Ansigt, hvori jeg især beundrede de gode, blaa Øjne. Han var 15 Aar — hele 5 Aar ældre end jeg — og det var hans sidste Afdansningsbal, paa hvilket ovennævnte lille Hændelse forefaldt.

Jeg holdt grumme meget af Svend — om jeg var „forelsket" i ham eller „sværmede" for ham, det ved jeg ikke; jeg var jo kun en lille, dum Provinspige, saa de Udtryk passede vist ikke for den Følelse, hvormed mit lille Hjerte omfattede min flinke og utrættelige Svend — men jeg holdt som sagt rigtig meget af ham, og jeg blev skuffet og ked af det, naar han en enkelt Gang udeblev fra Danseøvelsen.

Men jeg var ikke ene om at synes om Svend — han var meget „i Vælten", og Borgemesterens Dat-

ter, den store, lyse Minna, var afgjort min Rivalinde, uden at det dog den Gang foruroligede mig videre. Svend havde nu engang udvalgt mig til sin Dame, og de andre Drenge respekterede det. Især til Afdansningsballet var det en stiltiende Aftale, at Svend og jeg dansede de to første Danse og Lançiers og flere andre med hinanden, saadan havde det været i hele tre Aar, og hvert Aar var jeg kørt til Bal i flunkende ny Kjole, havde moret mig dejligt, og mine Forældre havde frydet sig over at se paa mig. Men dette Aar skulde blive sørgelig forskelligt fra de andre. Jeg følte godt hele Vinteren, at der var Smalhans hjemme. Brødrene kostede meget, og Fader havde haft mange store Udgifter, saa jeg var egentlig slet ikke overrasket, da Moder en fjorten Dages Tid før Ballet forberedte mig paa, at jeg for det første maatte gaa i min gamle Kjole fra forrige Aar, og for det andet — at hverken hun eller Fader tog med. Jeg skulde, hvis jeg ikke hellere vilde blive hjemme, følges med Moders ugifte Broder, der ogsaa var Lærer ved Skolen — og saa vilde hun for øvrigt bede Rektorens Frue tage sig af mig. I Begyndelsen smagte det mig ikke, Kjolen, det fik endda være, men gaa alene med Morbro'er Kristian og under Beskyttelse af den stive, strenge Rektorfrue — det var mindre behageligt — men opgive Ballet, det kunde jeg ikke, saa jeg fandt mig i det uundgaaelige.

Saa optaget var jeg af den Glæde, der forestod, at jeg til selve Balaftenen ikke havde skænket den gamle Balkjole en Tanke — ja, ikke engang, da jeg stod fiks og færdig med den paa foran Spejlet, tænkte jeg paa den. Moder havde pudset den op

og gjort den saa fin, som det var muligt, og hun klædte mig selv paa med den omhyggeligste, nænsomste Haand. Jeg syntes selv, at jeg var meget fin og nydelig, og jeg var grumme rørt og stolt, da Fader gik over Gaden til Kræmmeren og egenhændig købte et nok lidt smalt, men smagfuldt, rosafarvet Silkebaand til at binde om Livet. Jeg fandt, det var saa smukt, saa smukt af ham og tænkte slet ikke paa, om han ikke havde gjort det, fordi han syntes, at hans lille Pige saa lidt fattig ud i den gamle, forvadskede Molskjole. — Saa kørte Morbro'er Kristian og jeg til Ballet, og jeg blev overgivet til Rektorinden, medens Morbro'er Kristian forsvandt mellem Herrerne. Jeg vidste jo godt, at jeg ikke kunde blive staaende med ham i Haanden hele Tiden, og at Rektorinden ikke bestandig kunde tale til mig — men jeg havde alligevel ikke troet, at jeg vilde føle mig saa forladt paa Ballet, som jeg gjorde, og jeg glædede mig til, at den Fornemmelse af Ensomhed vilde gaa over, naar Svend kom, og vi begyndte at danse. Minna var kommen, og hun var saa nydelig — ligefrem smuk — med sit lyse, krusede Haar og i den yndigste, vandblaa Silkekjole — lyseblaa Strømper havde hun paa og lyseblaa Silkesko. Hun holdt sig lidt borte fra mig og maalte min beskedne Dragt, idet hun hviskede til nogle af de andre. Da mærkede jeg for første Gang saadan en underlig Svie i mit Hjerte — var det Misundelse eller en anden ækel, ond Følelse? Jeg ved det ikke, men jeg ved, at jeg kunde have gjort noget meget slemt, da jeg saa hende vinke Svend hen til sig, hviske til ham og saa saa ham — min egen, trofaste Kavaler — byde hende Armen og med et sky Side-

blik til mig stille sig i Række, da Musikken spillede op. — Jeg ved ikke, hvordan jeg slap gennem den første Halvdel af Ballet — jeg dansede næsten slet ikke. De andre Drenge var jo vante til, at jeg var Svends Dame, saa de holdt sig borte, og kun enkelte bød mig tøvende op. Jeg forstod straks, at det var Kjolens Skyld, og jeg gemte mig i Krogene af Salen og bag ved de voksne Damer, saa godt jeg kunde. Hele Tiden tænkte jeg paa dem derhjemme, paa, hvor glade de var over, at jeg skulde hen og „more mig" — og hele Tiden saa jeg Faders trætte Ansigt lyse op, da han kom med Silkebaandet for at „gøre sin lille Pige rigtig fin", og jeg ønskede blot hele Tiden saa inderligt, at de dog ikke skulde faa noget at vide om dette skrækkelige Bal. Da jeg ikke kunde danse mig varm, frøs jeg i min tynde Kjole, og mine Øjne sved af tilbagetrængte Taarer. — Saa kom der en Pause, og Rektorinden, der vel følte sig forpligtet, trak mig med ind at faa en Forfriskning. Hun rakte mig et Glas rødt, brusende Limonade, som jeg forknyt tog imod. Minna stod lige foran mig — og — jeg kan ikke forklare, hvordan det gik til — men Glasset gled ud af min Haand, og dets Indhold fløed ned over min Rivalindes pragtfulde Kjole.

„Det gjorde du med Vilje, din væmmelige Unge!" raabte hun grædefærdig, og jeg var ved at synke i Jorden af Skam. Mon Folk virkelig troede, at jeg havde gjort det med Vilje? Taarerne kunde jeg ikke længere holde tilbage — jeg følte mig saa gruelig ulykkelig, jeg vilde hjem, og jeg styrtede ind gennem den næsten tomme Balsal og naaede lige Udgangsdøren, da et Par Arme venligt omslut-

tede mig og næsten bar mig ind i et lille, ganske tomt Sideværelse. Damen satte sig i Sofaen, og uden at tænke over, hvad jeg gjorde, brast jeg i en heftig Graad med Hovedet i hendes Skød. Hun klappede mig saa mildt paa Hovedet, og jeg blev slet ikke forundret ved at opdage, da hun mildt og kærligt talte til mig, at det var Svends Moder, jeg havde lettet mit forpinte Hjerte for. Hun vilde slet ikke høre Tale om, at jeg vilde hjem — jeg skulde absolut danse med — Svend — han var saa bedrøvet — og det var ham, der havde set mig tabe Glasset og set mit ulykkelige Ansigt og derefter var løbet til sin Moder og havde bedt hende tale til mig — og hun kyssede og trøstede mig, og inde i Toiletværelset rettede hun paa mit Haar og badede mit forgrædte Ansigt — og saa gik vi ud — og Svend kom, kejtet og rød i Hovedet, og vi dansede og dansede hele Tiden, og han trakterede sin Kusine og mig med lækre Kager, og jeg glemte helt min Kjole — og det hele blev uhyre dejligt igen — — —

Siden hin Balaften er der nu gaaet mange Aar. Borgemesterens Minna er som jeg for længst gift og hjemfaren; vi mødtes forrige Aar med vore Børn til Vakcination hos vor fælles Læge, og vi talte sammen som gamle Venner. Hun havde ganske glemt den berømmelige Balaften — men hun har jo heller ikke saa megen Grund som jeg til at huske den — thi Svend — min Mand — paastaar, at det egentlig var den Aften, han kom til at holde af mig, og jeg ved, at siden den Aften har jeg været knyttet med den inderligste Kærlighed til hans gode, elskelige Moder.

E. JESPERSENS FORLAG'S TRYKKERI